MÂNTUIREA noastră

PUBLICAȚIA TINEREI GENERAȚII SIONISTE

ANUL IV SERIA II | INREG. LA TRIB. ILFOV SUB No. 569-939 | BUCUREȘTI

„MUNCĂ ȘI AUTO-APĂRARE" BATJA LISCHANSKY

2

CUPRINS

10.252.321.000 LEI

AU TOTALIZAT PÂNĂ AZI SUBSCRIERILE LA BONURILE PENTRU INZESTRAREA ARMATEI

SUBSCRIEREA RĂMÂNE DESCHISĂ

CUVÂNTUL D-LUI MINISTRU MITIȚA CONSTANTINESCU

Emisiunea Bonurilor pentru Inzestrarea Armatei a înregistrat, pe ziua de 10 Februarie 1940 subscrieri în valoare de 10.252.321.000 lei.

Cifra aceasta este cea mai mare ce s'a atins până astăzi, la noi în țară, pe calea unui atare împrumut intern, exprimând astfel desăvârșitul succes al acestei emisiuni.

Aceste rezultate foarte îmbucurătoare, dovedesc adâncul patriotism al poporului nostru, ce s'a manifestat și cu această împrejurare, și aducem viile noastre mulțumiri subscriitorilor din întreaga țară, care au răspuns până acum, cu atâta însuflețire, la marea chemare de apărare și inzestrare a Țărei.

Mai sunt însă și mulți alți cetățeni care, — împiedecați până în prezent de diverse împrejurări —, și-au exprimat dorința să-și îndeplinească de aci înainte, datoria lor către Țară.

Pentru a satisface această dorință a lor, ce corespunde și cu marile necesități crescânde ale apărării naționale, subscrierea la Bonurile pentru Inzestrarea Armatei rămâne deschisă, pentru ori cine va voi să folosească și de aci înainte acest mijloc atât de sigur pentru plasarea fructuoasă a disponibilităților sale, precum și pentru sprijinirea, în acelaș timp, a mântuitoarei opere de apărare națională.

Niciodată nu se va fi ajutat îndeajuns de mult această operă, oricât de mari ar fi sumele ce se pot aduna, prin diferite modalități, pentru înfăptuirea ei, de aceia, mulțumim călduros tuturor celor ce și-au exprimat dorința de a subscrie și de aci înainte la Bonurile pentru Inzestrarea Armatei, și îndemnăm din tot sufletul nostru, pe orice bun Român, să o facă, din plin.

Fac un bun plasament pentru ei.

Intăresc pacea și liniștea Țărei.

Așa dar, mândrii de izbânda de azi, cu Dumnezeu înainte, pentru onoarea, pacea și apărarea scumpei noastre Patrii.

MITIȚA CONSTANTINESCU
Ministrul Finanțelor și Guvernator al Băncii Naționale a României

MÂNTUIREA
noastră

OPERA PALESTINEANA
LA O NOUĂ INCERCARE

Publicăm în acest articol trei capitole din broşura cu acelaşi titlu, de Aharon Cohen, care va apărea în curând în româneşte şi în idiş, în editura noastră, conţinând următoarele capitole: Din front în front — Pe pragul a două războaie — Alia — Sub semnul progresului continuu — Sub semnul războiului — Primele rezultate depe noul front — Imperativul momentului — Vina muncitorimii — Problema relaţiilor evreo-arabe — Politica sionistă — Ce-şi închipuie evreii din Galuth — Cari sunt posibilităţile Eretzului — Incheere.

PE PRAGUL A DOUĂ RĂZBOAIE.

Orice sionist cu vederi clare, trăieşte un sentiment apăsător de nemulţumire faţă de ceeace am apucat a creea în Eretz Israel. Am fi trebuit şi chiar am fi putut crea mult mai mult decât am creat de fapt. Cu toate piedicile ce ne-au fost puse în cale, ar fi fost cu putinţă ca forţa noastră să fie acum mai mare decât este, şi, odată cu intrarea într'o nouă fază de luptă pentru soarta noastră, terenul de sub picioare să fie mult mai larg şi mai solid. Cei 25 de ani cari au trecut dela izbucnirea războiului precedent, până la începutul celui actual, nu toţi au fost numai ani de progres în înţelesul adevărat al cuvântului. In această epocă, opera noastră din Eretz a trecut prin valurile turburărilor din 1921, 1929, 1933 şi 1936-1939. Păşeam inainte, dar făceam şi câte un pas înapoi, neavând vlagă suficientă pentru a ne menţine pe poziţii şi a inainta mereu pe frontul nostru, frontul reconstrucţiei sioniste. Nu numai că guvernul, ne înfrâna şi ne aţinea calea; a fost şi vina evreilor din Galut, cari nu vedeau şi nu înţelegeau ce se petrece în jurul lor. In timp de câteva săptămâni numai, s'a încasat dela evreii din Germania, ca amendă, 80 de milioane lire sterline; pe când în opera de salvare din Eretz, dela începutul ei şi până astăzi, evreii din lumea întreagă, au investit, capital naţional şi particular, în valoare totală de mai puţin de 150 de milioane lire sterline. Mai e necesar oare să adăogăm vreo explicaţie la aceste fapte atât de elocvente?

Nu există, poate, o dovadă mai clară a posibilităţilor imense ale Eretzului, a ceeace ar fi putut să fie Eretzul în ceasul de faţă pentru evrei, decât totalizarea celor ce au fost totuşi obţinute în Eretz în intervalul dintre cele două războaie.

In 1914, Ischuvul evreesc număra 85.000 de suflete, cari au devenit, la sfârşitul războiului, 56.000 (compoziţia şi structura socială a Ischuvului de atunci e un capitol aparte). La începutul noului războiu Ischuvul evreesc numără aproape 500 mii de suflete.

In 1914, populaţia evreească constituia mai puţin de 10% din totalul populaţiei palestiniene; astăzi 32%. Evreii poseдau în 1914, 420.000 de dunami teren; astăzi 1.530.000 de dunami.

Fondul Naţional Evreesc poseda atunci 16.000 dunami de teren; astăzi 486.000 de dunami.

In 1914, existau în tot Eretzul 44 de sate evreeşti în cari trăiau 12.000 de suflete; astăzi 254 de sate, cu o populaţie de 153.000 de suflete.

Industria evreească în Eretz era pe atunci foarte redusă, totalul producţiei sale anuale nu atingea nici suma de ½ milion de lire sterline; astăzi producţia anuală a industriei evreeşti ajunge la 10 milioane de lire sterline.

Comparaţii asemănătoare s'ar putea face la nesfârşit, pe toate tărâmurile vieţii şi activităţii din Eretz; însă şi aceste câteva comparaţii dovedesc îndeajuns cât de diferită este situaţia, poziţia şi forţa Ischuvului evreesc la începutul războiului actual, faţă de situaţia aceluiaş Ischuv la începutul războiului precedent, în 1914.

CE-ŞI INCHIPUE EVREII DIN GALUT

Cel ce urmăreşte dezvoltarea situaţiei în Eretz pedeoparte şi în Galut pedealtăparte, se va afla nu odată în faţa unei ciudăţenii de neînţeles: Ce gândesc evreii din Galut. Evreii îşi dau astăzi bine seama de situaţia şi perspectivele lor în ţările Galutului. In ultimii ai au primit o lecţie de istorie, din care şi cei mai orbi n'au putut să nu înveţe câte ceva. Sub ochii evreilor din Europa s'a petrecut dezastrul evreimii germane. De ce au aşteptat evreii din Austria şi Cehia până să le vină rândul şi lor? De ce evreii din Polonia n'au învăţat la timp nimic din nenorocirea evreimii austriace şi cehe şi ce mai aşteaptă încă evreii din alte ţări, cari deocamdată au mai fost lăsaţi în pace (pentru cât timp?). Cum să explicăm această neghiobie de care a fost lovit un popor inteligent şi înţelept? De ce nu se învaţă nimic? De ce nu se trag nici un fel de concluzii?

Şi doar nu e acum vorba de jertfire de sine idealistă; e vorba de propria salvare; salvare în înţelesul cel mai propriu al cuvântului; salvarea propriei fiinţe, a copiilor şi a rămăşiţelor de averi ce se mai pot salva astăzi. Nu e nevoe să lăudăm şi să proslăvim Palestina. Pe străzile sale nu curge nici lapte, nici miere, însă ceeace e adevărat, e că cel care îi dăruieşte cu credinţă munca sa, va avea pâine ca să se sature. Sunt destule greutăţi şi lipsuri; însă ceeace se clădeşte acolo, nu stă pe nisip, ci pe teren solid. Energiile investite acolo nu sunt zadarnice. Ceeace se creează acolo, e al nostru şi nu va fi al străinilor. Se poate să fie nevoie să apărăm încă, nu odată, ceeace creăm în Eretz, şi să ne punem viaţa în joc aşa cum am făcut-o în anii sângeroşi din urmă; însă rădăcinile noastre s'au înfipt destul de adânc în pământ ca să nu putem fi smulşi deacolo. Am devenit o parte de nedespărţit din ţara, economia, cultura, viaţa sa publică şi politică, şi nicio forţă, nici un fel de intrigi şi atacuri, nu vor putea trece peste acest fapt vital, simplu şi adevărat. Acolo, puterea noastră creşte din an în an şi pe zi ce trece, creşte în mod organic şi natural, nu ca o floare în seră, ci aşa cum creşte un copac în câmpie. E drept că această creştere nu se poate face dela sine. E nevoie de eforturi halutziene îndrăzneţe, de croirea unui drum, a unei direcţii de dezvoltare; însă şi aceste forţe halutziene cresc şi-şi trag seva din terenul solid al operei noastre constructive din Eretz; fructul lor se coace pe pomul rămuros al muncitorimii Eretzului şi pe ramurile sale din mişcarea halutziană de tineret din Galut.

CARI SUNT POSIBILITĂŢILE ERETZULUI

E adeseori caraghios, se pare însă că aceasta este mentalitatea galutiană a evreului: atâta timp cât e lăsat în pace şi cuţitul nu i-a ajuns la os, el înclină încă să pună o întrebare cam de felul acesta: Parcă Eretz Israel poate să cuprindă pe toţi evreii? Fiindcă, după cum se ştie, pentru refugiaţii din Germania, Austria, Cehia, Polonia, atunci când sunt siliţi să îşi salveze viaţa şi să fugă unde vor vedea cu ochii, nu există o altă problemă care să-i preocupe, decât aceasta: Dacă Eretz Israel poate să absoarbă imediat pe toţi cei 16—17 milioane de evrei. Şi dacă, ferească Dumnezeu, nu poate să-i absoarbă imediat pe toţi, atunci, desigur, va renunţa evreul acesta la posibilitatea dată lui de a se salva în Eretz Israel şi îşi va încerca norocul în Shanghai sau Australia, în Honolulu sau în coloniile Africei. Căci în aceste ţări, după cum se ştie, el e asigurat doar că se vor concentra şi vor fi absorbiţi împreună cu el şi imediat, toţi cei 16—17 milioane de evrei... Un fel de a gândi într'adevăr interesant, şi demn de un studiu psihologic.

Dar, cari sunt cu adevărat posibilităţile de absorbţie ale Eretzului?

Păcatul cel mai mare, săvârşit de mişcarea sionistă faţă de massele poporului din Galut, constă în lipsa de clarificare şi de lămurire a posibilităţilor reale ale Eretzului. Dacă în locul frazelor, a vorbelor frumoase şi umflate cu care propaganda sionistă a hrănit massele poporului în decurs de ani de zile, s'ar fi desfăşurat o activitate de clarificare metodică şi justă, asupra realităţii palestiniene, asupra manifestărilor zilnice ale acestei realităţi; dacă activitatea de clarificare sionistă s'ar fi făcut nu în haine îmbodobite de sărbătoare, haine de preoţi şi de profeţi, ci în haine de lucru, simple, ale oamenilor luptători şi creatori, n'ar fi fost poate nevoie în 1939 să se explice chestiuni elementare ca problema posibilităţilor de absorbţie ale Eretzului.

Din nefericire însă e nevoie de o asemenea clarificare. S'o facem deci, în mod concentrat.

In Eretz Israel, pe ambele părţi ale Iordanului (26.000 km² la Vest de Iordan şi 90.000 km² la Est) locuesc astăzi în total 1.800.000 de suflete (1 milion şi jumătate la Vest de Iordan; 300.000 la Est de Iordan), pe când odinioară, pe timpul străbunilor noştri, exista în Eretz Israel o populaţie cam de trei ori mai mare. Dacă luăm ca model ţări cari se aseamănă cu Eretz Israel în ce priveşte condiţiunile naturale, populaţia Eretzului poate să ajungă la 5 milioane de suflete, dacă luăm ca model desimea populaţiei din Sicilia cea muntoasă; la 6 jumătate milioane, dacă am compara-o cu Olanda şi cam la 9 milioane dacă o comparăm cu Belgia.

E vorba aci numai de teritorii ale Eretzului cari se află în graniţele mandatare engleze. Există însă dincolo de aceste graniţe, în imediata vecinătate, întinderi imense de pământ roditor, cari întrec de zeci de ori întinderea de pământ roditor din Eretz Israel. Aceste suprafeţe stau pustii şi aşteaptă şi ele iniţiativă, putere creatoare, capital şi devotament. In jurul Eretului se află posibilităţi enorme de irigaţie, terenuri roditoare şi posibilităţi uriaşe de colonizare, fără ca cineva să să se intereseze de ele. Arabii din toate ţările din Estul şi Sudul Mării Mediterane deţin uriaşe terenuri neexploatate şi nedesvoltate. Va rezista oare pustiul în faţa puterilor civilizaţiei şi ale creaţiunii atunci când acestea îşi vor căuta un nou câmp de activitate, atunci când posibilităţile Eretzului vor fi fost exploatate până la capăt? Oare veşnic vor exista opreliştile împărţirii imperialiste actuale, pe zone permise şi zone interzise pentru binefacerile desvoltării civilizatorii?

Dar să lăsăm perspectivele îndepărtate şi să trecem la posibilităţile existente astăzi.

Conform cu posibilităţile de irigaţie existente în fapt de pe acuma în ţara noastră, ea poate absorbi, în afară de populaţia agricolă astăzi existentă, cel puţin încă 100.000 de noui familii de agricultori, sau o jumătate de milion de suflete. Dovezile şi datele amănunţite privitoare la aceste posibilităţi se află în posesia institutelor evreeşti de cercetare; au fost examinate de numeroşi specialişti ne-evrei, şi pot rezista criticei celei mai minuţioase. Şi s'a dovedit doar că, în condiţiunile gospodăriei agricole moderne, bazată pe prelucrare intensivă, pe irigaţie, îngrăşăminte, mecanizare, etc., e suficient ca 20% din populaţie să trăiască în diferite ramuri agricole, pentru ca economia ţării să fie solidă şi bazată. Potrivit cu aceasta, există deci astăzi în Eretz loc pentru cel puţin încă 2 milioane jumătate de noui locuitori numai în partea de Vest a ţării, fără a aduce vreun prejudiciu oarecare cuiva din cei ce locuiesc astăzi în Eretz. Nu încape îndoială — şi experienţa trecutului a dovedit-o! — că această desvoltare colonizatorică va fi o binefacere şi pentru actualii locuitori ai Eretzului.

Calculul de mai sus se bazează pe date astăzi existente. Desvoltarea însă nu s'a încheiat încă. Se continuă lucrul, cercetările şi cresc posibilităţile de a face pământul să dea pâine. Cine ar fi crezut acum 20—25 de ani, atunci când unitatea de teren pentru o gospodărie agricolă în Eretz era calculată la 150 de dunami, că va veni o zi (şi această zi a venit!) când 20 şi chiar 15 dunami vor fi de ajuns pentru o familie de agricultori? Au visat oare vreodată vechii colonişti, cari pentru adăparea vitelor lor transportau apă în butoaie dela o distanţă de mulţi kilometri, că va veni o zi (şi ziua aceea a sosit!) când chiar în acelaş loc vor ţâşni din pământ mii şi zeci de mii de metri cubi de apă pe oră, apă care va fi răspândită prin canalizare, în fiecare loc şi colţişor unde se lucrează?

Oare au visat vreodată cei ce sgâreau pământul cu un plug arab primitiv şi secerau cu secera recolta lor, că va veni o zi (şi ziua aceea a sosit!) când tractorul va răscoli zeci de dunami pe zi şi combain-urile vor secera, treera şi asorta în acelaş timp, pe o suprafaţă de 80—100 de dunami pe zi?

E drept, aceste posibilităţi n'au fost create dintr'o suflare şi nu puteau fi prevăzute dinainte prin vreun calcul matematic. Truda de ani de zile şi perseverenţa halutziană care nu ştie ce e oboseala, sunt acelea cari au creat posibilităţile existente şi cunoscute astăzi. Tot ele vor crea şi în viitor posibilităţi noui, posibilităţi pe cari astăzi poate nici nu suntem în stare să ni le închipuim.

AHARON COHEN

FEDERAŢIA SIONISTA PE ŢARA

De mult începuse să se simtă necesitatea consolidării tuturor forţelor sioniste din ţară. Cu toate că de ani de zile, existenţa a patru organizaţii regionale nu-şi mai are nici un fel de justificare, este greu de trecut peste aceste îngrădiri cu cari ne-am obişnuit, fie chiar că şi condiţiunile obiective nu le mai cer.

Şi în această chestiune, ca şi în altele, organizaţia sionistă matură ar putea învăţa puţin din experienţa tineretului care a reuşit să învingă aceste îngrădiri regionale şi să-şi consolideze toate forţele sale în mişcări unitare pe ţară, fapt de pe urma căruia a tras numai foloase.

Inainte cu vreme, era poate vreo justificare în existenţa acestor organizaţiuni separate. Existau deosebiri de limbă, în cari se duceau acţiunile de propagandă şi clarificare sionistă, iar într'o oarecare măsură şi deosebiri de mentalitate. Poate că şi erau destule forţe sioniste cari să îndrumeze activitatea proviniei şi să educe massele evreeşti în spiritul sionismului şi al Eretzului.

Intre timp însă, s'au produs schimburi, diferenţele între regiuni s'au diminuat, s'a produs o anumită apropiere între ele, poate mai mult ca un rezultat al suferinţelor şi pericolelor comune, decât al unei educaţii serioase sioniste, iar forţele îndrumătoare au descrescut, parte plecând din lumea celor vii, parte plecând din Eretz.

Astăzi nu se poate ajunge la o reîmprospătare a mişcării sioniste, decât prin consolidarea tuturor forţelor ale organizaţiilor regionale. S'au făcut, acum câţiva ani, câteva încercări în acest sens, prin constituirea unei reprezentanţe externe. Nu e locul aci să lărgim discuţia asupra importanţei acestei chestiuni, dar vrem să menţionăm că numai acel for care va îndruma întreaga viaţă sionistă, pe toate tărâmurile ei, va putea fi o reprezentanţă externă autorizată şi credincioasă intereselor evreeşti.

In urma nenorocirii ce s'a abătut în ultimul timp asupra evreimii şi faţă de marile îndatoriri ale sionismului din România, necesitatea consolidării tuturor forţelor sioniste, a apărut cu mai multă vigoare. Se părea că această conştiinţă a pătruns în cercurile sioniste regionale. Cu ocazia vizitei d-lui I. Grünbaum, membru al Executivei Mondiale, s'a constituit blocul clal-sionist, fapt care însemna înlăturarea unui obstacol important în drumul unificării întregii activităţi sioniste dn ţară. Spre marea părere de rău, trebue să relevăm faptul că au trecut peste 2 luni, fără a fi făcut vreun pas în vederea realizării hotărârilor fuseseră luate atunci cu atâta entuziasm. S'a pierdut prin aceasta un timp foarte preţios. Cel puţin acum ar trebui să se pornească în mod serios la înfăptuirea planului stabilit.

Nu trebue să ne mai mulţumim cu programe parţiale de activitate. Federaţia sionistă nu va deveni un organism viu, decât în măsura în care scopul ei va fi consolidarea întregii mişcării sioniste din ţară, în vederea activităţii comune pe toate tărâmurile. Desigur că nu putem realiza aceasta dela o zi la alta, se cere o grijă deosebită pentru perioada de tranziţie, ca nu cumva activitatea şi realizările de până acum să sufere întrucâtva. Această preocupare nu trebue să împiedice însă dela activitatea care poate duce la o imediată cooperare în unele domenii. Vom încerca să indicăm acele domenii comune în cari s'ar putea conlucra, mai cu seamă în cele două provincii unde nu există până acum organizaţii sioniste unitare. Tărâmurile comune de activitate cari să cuprindă Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina sunt: (Transilvania formează un capitol aparte care ar merita să fie luat separat în discuţie).

a) Şekel unitar: Activitatea pentru Şekel, care constitue una din cele mai importante ocaziuni de a cuceri massele largi evreeşti printr'o largă acţiune de clarificare sionistă dându-le altfel posibilitatea să hotărască ascupra drumului sionist, ar putea fi organizată de o comisiune unitară, bineînţeles fiecare provincie păstrându-şi o oarecare autonomie. Organizarea în comun a propagandei, prin distribuirea proporţională a oamenilor ce vin în consideraţie pentru aceasta, va da rezultate cu mult mai bune decât o organizare separată a acţiunii, în fiecare provincie în parte.

b) Infiinţarea de secţiuni sioniste, adaptarea mijloacelor de clarificare sionistă prin editări de reviste şi cărţi potrivite, fapte atât de neglijate până acum — constitue iar un domeniu vast de activitate comună a tuturor provinciilor;

c) Hachşara, alia-tineretul: In acest domeniu, activitatea (contactul strâns cu tineretul, sprijinirea lui, a hachşaralei şi a alialei) se poate desfăşura numai pe întreaga ţară, întrucât toate mişcările de tineret şi instituţiile susnumite, sunt organizate numai pe întreaga ţară.

d) Chiar dacă vom aminti resortul economic despre care s'a vorbit la ultima conferinţă sionistă din Regat şi care are drept scop îndrumarea masselor evreeşti cari vor să plece şi să se înrădăcineze în Eretz nu este oare locul ca această acţiune să se facă în comun, fără o împărţire pe provincii?

In măsura în care se vor realiza cele amintite mai sus, vom ajunge cu timpul la unificarea activităţii fondurilor şi a celorlalte tărâmuri de activitate a mişcării sioniste. Astfel se va economisi parte din cheltueli şi se va mări posibilitatea de lucru.

Trăim astăzi vremuri în care cu greu putem şti ce ne va rezerva ziua de mâine. Timpul ce ne stă la dispoziţie este scurt şi nu avem voie să activăm în ritmul vremurilor obişnuite. O pregătire cât mai bună pentru epoci mai grele, cere înfăptuirea cât mai rapidă a consolidării forţelor sioniste din ţară.

D. GUBERMAN

Acţiunea de Şekel

Dintotdeauna şekelul a constituit una din cele mai importante acţiuni sioniste; căci şekelul înseamnă înregimentare în rândurile mişcării sioniste şi păzirea structurii şi principiilor democratice ale Organizaţiei Sioniste, prin participarea fiecărui evreu cu şekel la deciderea drumului sionist.

La ultimul Congres Sionist s'a hotărît înfiinţarea şekelului anual, adică şi în anul în care nu e congres. Aceasta, pentru ca şekelul să corespundă cât mai mult misiunii sale: alcătuirea unui cât mai mare lagăr sionist care, oricând, să răspundă la apelul mişcării.

Nu credem necesar a insista asupra importanţei acţiunii de şekel în vremurile pe cari le trăim acum şi nici asupra rolului pe care-l deţine astăzi evreimea română.

Cu ocazia vizitei d-lui Iţhak Grünbaum, s'a hotărât a se obţine 100.000 de şoklim (deţinători de şekel) în România. Hotărîrea a fost luată în conformitate cu necesităţile şi cu posibilităţile obiective. Urma numai să se pornească imediat la activitate, pentru a se realiza cele stabilite.

Ori, au trecut mai bine de trei luni, fără a se fi pornit acţiunea.

In aceste vremuri turburi, orice zi, orice clipă nu trebue pierdută căci orice întârziere se poate răzbuna asupra acţiunii.

Credem că a sosit timpul să se treacă la o acţiune intensă. Cel puţin acum, după ce s'a întârziat atâta.

CONCEPȚIA PSIHOLOGIEI INDIVIDUALE

II.

Sentimentul social - nevroza.

In articolul trecut am arătat în ce constă fondul sufletului omenesc, însuşirile şi funcţiunea sa. Am pornit dela premiza că, în urma primei ciocniri cu societatea, copilul începe să se simtă slab şi nesigur, din care cauză ia naştere inceputul inferiorităţii sale. Dar, fiindcă societatea ca şi slăbiciunea copilului sunt două lucruri de neinlăturat, desvoltarea sufletească a copilului trebue să urmeze direcţia societăţii. Finalitatea sufletului poate să-şi găsească obiectivele sale de siguranţă şi de existenţă numai cu ajutorul societăţii şi în mijlocul ei. Din cauza slăbiciunii constituţiei sufletului omenesc există o legătură indestructibilă între fiinţa omenească şi societate. Fiecare acţiune, fiecare mişcare a sa (negativă sau pozitivă) este strâns legată de ideea corelaţiunii între oameni. Astfel, simţământul de corelaţiune între oameni (Mitmenschlichkeit), fără a insista asupra modului său de influenţă, este unul din elementele constitutive absolut necesare ale sufletului.

Structura economică a societăţii de astăzi, cu toate atributele ei psihologice (egoism, tendinţa de dominare, afirmarea), pe de-oparte şi greutăţile, ca un rezultat al educaţiei (răsfăţare o educaţie rea) şi al inferiorităţii fizice pe de altă parte, il împiedică pe copil să găsească drumul spre sociabilitatea omenească. Copilul este înstrăinat de societate; devine asocial. Condiţiunile sociale de astăzi nu rezolvă inferioritatea infantilă. Şi în caz de este rezolvată, aceasta nu se face pe calea exclusiv socială, ci pe calea afirmării, sau a dominării, care este o compensaţie morbidă; pe scurt, se rezolvă pe calea auto-satisfacţiei egoiste, pe o cale socială nesănătoasă şi care e în realitate nesatisfăcătoare.

Societatea omenească a creat, datorită desvoltării sale istorice şi datorită structurii sale sociale, condiţiunile pentru formarea unui tip de om, care este nesănătos, a cărui măsură de sociabilitate este limitată, şi care îşi va urma cu greu drumul din punct de vedere al societăţii în viaţă. Omul nu poate încă, în stadiul actual al educaţiei (ca funcţiune socială) să fie un om al colectivităţii (Gemeinschaftsmensch). Omul de astăzi este neurotic; el se simte inferior faţă de ceace ar putea să fie.

Nedispariţia simţului de inferioritate pune bazele nevrozei infantile (bine înţeles, când e vorba de o inferioritate foarte accentuată) şi-i determină un fel special de a trăi. Fondul nevrozei constă în faptul că micul copil îşi închipue a nu putea fi potrivit cerinţelor vieţii. Este o închipuire apriorică ce-şi are rădăcinile în dezamăgirea pe care copilul a avut-o faţă de viaţă, dezamăgire condiţionată de societate. Intrarea unui copil cu complex de inferioritate într'o nouă situaţie mai bună pentru dânsul pare deseori a fi rezolvat acest complex. In realitate, inferioritatea rămâne mai departe în stare latentă. Acest complex nedispărut, care pare-se că a fost înlăturat prin schimbare de condiţiuni sau prin compensaţii fictive, iese mai târziu iar la iveală, atunci când copilul revine la o situaţie anterioară. In acest caz, vechile forme inferioare de reacţiune (izolarea, frica, refugiul, ura, etc.) apar iar. Bine înţeles că tendinţa de afirmare rămâne mai departe.

După cum am spus, nevroza nu este o boală; ea este mai mult un fel de formă (mecanizată) de viaţă. Ea desvălue izolarea omului de colectivitate. Fiecare om găseşte în „eul" său, centrul existenţei sale sociale. Când incepe însă să vadă în societate contradicţia, duşmana „eului" său, atunci el devine nevrotic. Atunci felul său de viaţă devine asocial, fie că este îndreptat împotriva societăţii, fie că merge alături de ea. Sunt neurotici de agresiune şi neurotici pasivi (depinde de „activitatea" lor).

Relaţiunile vieţii se transformă pentru el în relaţiuni potrivnice. Valoarea propriu zisă a vieţii omeneşti, valoarea colaborării la cerinţele vieţii în comun, sunt înlocuite la nevrotic cu valoarea superiorităţii.

Sfera vieţii nevroticului se limitează la sfera afirmării, a cuceririi puterii. Criteriul valorii sale este cantitativ. El vede în dominare, superioritatea (idealul vieţii sale). Afirmarea apare nevroticului ca despărţită de înfăptuire. Experienţa nevroticului nu este în conformitate cu cerinţele vieţii; amintirile sale nu sunt culese în folosul societăţii.

Psihologie socială — educaţie socială.

Mulţi pedagogi, psihologi şi educatori au încercat deacum să se apropie de acel ţel ce se numeşte educaţie socială. Majoritatea acestor încercări a dat greş. Către sfârşitul secolului al XVIII-lea au apărut o serie de oameni (Pestalozzi, Montessori, Wyneken, Bluher, etc) pe al căror steag era scris: educaţie în societate, prin societate sau pentru societate. Nimeni însă nu cercetă fundamentele unei educaţii sociale; niciunul n'a dedus din structura sufletească necesitatea unei asemenea educaţii. Şi mai mult; nimeni n'a făcut o legătură ştiinţifică între educaţie şi psihologie (dintr'un simplu motiv: nici psihologia şi nici pedagogia nu ajunseseră încă la acest stadiu). Pentrucă nimeni n'a procedat la o analiză profundă a psihicului copilului, n'a putut nimeni ajunge la concluzii juste.

A. Adler a ajuns, datorită cercetărilor, analizelor şi studiilor sale la educaţia socială. Incepu cu studiul sufletului. Stabili slăbiciunea şi caracterul său nesigur. Cercetă apoi cauzele şi condiţiunile acestei slăbiciuni. El dă de societate care, datorită caracterului ei ambivalent, poate să-l facă pe copil inferior, dar şi folositor, slab dar şi tare.

Totodată Adler constată că, nolens volens, linia de mişcare a copilului se găseşte în societate. Există o legătură de soartă între copil şi societate. Şi A. Adler trage toate concluziile cu privire la scopurile educaţiei sale, din societate.

Copilul este apt din punct de vedere social (cu toate conflictele sale cu societatea), totuşi societatea nu trebue să desvolte simţul de inferioritate. Ea nu trebue nici să-l resfeţe (prin primul ei reprezentant: mama), nici să se poarte cu asprime sau să-l urască. Ea trebue să aducă la cunoştinţă că soarta sa este strâns legată de soarta societăţii, că el trebue să respecte toate regulile şi normele, că trebuia să apuce pe calea folositoare a vieţii, că el trebue să fie un om sociabil, chiar din propriu său interes.

Prin aceasta Adler a demonstrat din punct de vedere ştiinţific că individul trebue — dntr'o necesitate naturală — să păşească pe drumul societăţii.

Omul este născut în societate şi pentru societate. Drumul social al oamenilor este tot atât de necesar ca şi viaţa însăşi. Ţelurile societăţii sunt şi ţelurile oamenilor. Conţinutul vieţii este conţinutul societăţii. Educaţia socială pregăteşte pe om pentru viaţa în societate. De aceea educaţia trebue să aibă o atitudine pozitivă faţă de viaţă, să fie optimistă, pentru a da curaj copilului în viaţă. Incurajarea continuă, constitue metoda cea mai importantă a psihologiei individuale. A da omului conştiinţa valorii sale în societate, constitue scopul de seamă al psihologiei individuale.

In acest mod, psihologia individuală a pus, datorită principiilor sale sociale largi, bazele psihologiei sociale. Psihologia omului a devenit psihologia societăţii, pentrucă i-a indicat individului drumul către societate.

Şi în ultimă instanţă, psihologia socială a lui Adler a devenit, prin doctrina sa practică educativă, o pedagogie socială. *In aceasta constă valoare culturală-istorică a lui Alfred Adler.*

A. GHIMPELMAN

HULIGANISMUL „PAȘNIC"

Noua manevră politică a revizioniștilor din Eretz

Revizionismul are legile sale de desvoltare. El poate să îmbrace o formă sau alta, fără ca tendința și direcția obiectivă a sa să se schimbe dela bază. Iată, în fața ochilor noștri, el își desbracă haina sa sălbatecă huliganico-„revoluționară" și îmbracă costumul unui cetățean, cu mintea așezată a omului tratativelor parlamentare, iubitor de pace și democrație.

Schimbările în forma apariției politice a revizionismului nu sunt întâmplătoare. Un rol de seamă îl dețin aici imitația și adaptarea la spiritul vremii.

Când în lumea mare fascismul e în floare, când îndrăsneala lui nu se lovește de rezistența necesară, atunci și „führer"-ul nostru vorbește cu glas tare și cu „hotărâre", nu se teme să părăsească Organizația Sionistă și speră să ajungă la putere printr'o ofensivă-fulger împotriva sionismului progresist. O atmosferă politică care în lumea întreagă vestește retragerea de pe poziții a forțelor progresiste, își exercită influența și asupra stării de spirit dela noi. Ea face ca slăbiciunea să cuprindă brațele celor ce se află de o parte a baricadei și trezește agresivitatea celor ce stau de cealaltă parte. Ea are o influență sugestivă profundă asupra massei și mișcarea fascistă, ca nimeni altul, știe să folosească reacțiunile instinctive, iraționale, ale masselor, pentru țelurile sale.

E drept că fascismul evreesc n'a ajuns — desigur nu pentrucă i-ar fi lipsit voința pentru asta — la legături mai palpabile cu fascismul mondial. La venirea la putere a lui Hitler, toată tabăra noastră revizionistă a primit cu aclamațiuni victoria sa asupra progresismului. Tinerii neisprăviți ai Betarului au ieșit pe străzile Berlinului îmbrăcați în cămășile brune naziste; omul lor de încredere, Karski, a fost numit de Gestapo protector al evreimii germane.

In curând fascimul a trebuit să pună capăt lunilor de miere ale internaționalismului brun al revizioniștilor...

Și cei cari făceau ochi dulci „fascismului civilizat" din altă țară au trebuit în scurt timp să rămână înșelați, căci curând s'a dovedit masselor evreești esența sa adevărată, cu legislația rassistă antisemită.

Din punct de vedere evreesc n'a rămas în ulița evreească niciun loc pentru atitudini de simpatie față de fascism. Oricine proclamă principii fasciste se condamnă pe sine la o moarte publică în ochii masselor evreești. Această atitudine ostilă s'a întărit, desigur, odată cu izbucnirea noului războiu.

In sânul poporului evreu, a scăzut vaza fascismului și a crescut cea a valorilor democrației. Și astfel s'a întâmplat ca revizionismul să piardă unul din izvoarele cele mai importante din care lua puterea de influențare a masselor, demagogia antidemocratică a fascismului. Și era absolut necesar într'un asemenea moment să se șteargă urmele cari ar putea dovedi originea revizionismului și să vie adaptarea la lozincile democratice cari astăzi sunt răspândite în lumea întreagă.

Dar schimbările în atmosfera generală din lume nu pot da o explicație completă a metamorfozei din ultimul timp a revizionismului. E drept că influențele externe sunt nemăsurat de importante, însă în ultima instanță decid interesele politice reale, pentru care se dă lupta de Ischuv și în sionism.

In epoca de prosperitate dinaintea turburărilor, revizionismul și-a tras puterea sa veninoasă din întărirea elementelor de misiți, elemente cari însoțeau inițiativa privată, a cărei participare la reclădirea Eretzului crescuse atunci în mare măsură. Baza ideologică a reacțiunei era atunci ideea că, odată cu creșterea în putere a economiei private și slăbirea relativă a capitalului național, a venit și momentul preluării hegemoniei politice de către burghezimea reacționară și misită. Această contradicție între caracterul economic al epocii de prosperitate și raporturile forțelor politice în Ischuv și în sionism, dădea loc la speranțe într'o victorie a reacțiunii, ajutată de revizionism, cu metodele sale huliganice. Toate aceste speranțe au fost zădărnicite prin atitudinea hotărîtă și unitară a muncitorimii Eretzului; odată cu sfârșitul epocii de prosperitate și începutul evenimentelor din anul 1936, începe reflexul vizibil al valului murdar revizionist. Muncitorimea s'a dovedit a fi, din nou, purtătorul principal al operei sioniste. Ea a fost stâlpul de bază în lupta pentru apărarea vieții Ischuvului și în lanțul de cuceriri care a stat sub semnul turnului și al zidului.

Dar, odată cu turburările continue, s'a creat în Eretz din nou terenul fertil pentru reînoirea demagogiei. Atmosfera teroarei sângeroase și apoi restricțiile politice, au creat o bază favorabilă pentru aventurile huliganice primejdioase, sub lozinca luptei contra havlaga-lei. S'a dat posibilitatea tuturor stricaților și neisprăviților din sânul tineretului să cumpere pe un preț foarte ieftin coroana eroismului. Nu viața eroică a muncitorului-haluț, nici drumul lung și greu al creației, al cuceririi și al apărării, ci o aventură ușoară se oferea tineretului „naționalist" plictisit. Și partidului desbinării i se dădea o armă primejdioasă de ațâțare demagogică contra muncitorului evreu și în general contra sionismului constructiv.

In aceste condițiuni apare huliganismul revizionist în toată grozăvia sa destructivă și într'un vestmânt vădit „revoluționar". Strada a fost lăsată liberă pentru propaganda lor mincinoasă și a început să-i dea ascultare. Ischuvul, cutremurat, a pierdut pentru un moment echilibrul său sufletesc. Mulți din sânul său au înclinat să meargă pe drumul concurenței cu revizionismul, prin lozinci cari aduc după sine numai distrugere și ruină.

Huliganismul n'a reușit totuși să ajungă la apogeul influenței sale. Schimbările petrecute odată cu izbucnirea războiului, pacificarea subită a relațiunilor dintre cele două popoare din Eretz, apariția Britaniei în lupta contra lui Hitler, au introdus o atmosferă nouă în Ischuv. Și de atunci s'a petrecut o schimbare în tactica revizioniștilor. Ei au reluat încercarea de a ajunge la putere în interior. In zile de războiu, ideea consolidării naționale cucerește inimile; deci, trebuie făcută încercarea de a merge pe drumul cel nou și de a primi un preț mare pentru alipirea la frontul unic național. Și iată că au început „convorbiri" la Ierusalim și la Londra despre unire, acorduri și despre disciplină națională. Revizionismul și-a ascuns ghiarele și încearcă să pară amabil, părtaș la tratative ce se duc în Ischuv, apt de a purta povara răspunderii naționale...

El apare în noua sa întruchipare, sub chipul terorismului pacifist.

E drept: trecerea dela linia „revoluționară" la cea „cu compromisuri", a fost însoțită de discuții interne în lagărul reviziei.

Cei naivi, mai ales tineretul, care a fost ademenit de revizionsm datorită frazeologiei sale „revoluționare", se simt înșelați prin tactica de împăciuire cu „trădătorii. De fapt, nu e de mirare dacă acești naivi revoltați nu vor reuși să facă nimic. In activitatea revizionistă ei au doar rolul unei unelte oarbe și nu ei au părerea hotărâtoare în fixarea directivei politice a partidului.

Și după cum se știe, cercurile diriguitoare ale partidului, cei cu spete largi, au din belșug exemple convingătoare din istorie, pentru a putea îndreptăți tactica lor. Și fasciștii s'au introdus în parlament și în alte instituții democratice, și Hitler însuși a încheiat alianța cu Stalin... Incercata metodă fascistă, de a se folosi de toate drepturile acordate de regimul democratic și de a se consolida sub protecția acestuia, pentru

a lua cu asalt la momentul potrivit, cu forțe noui, bazele acestui regim, nu e nicidecum o metodă străină pentru ucenicii din tabăra noastră a dezbinării.

Pătrunderea revizioniștilor în instituțiilor Ischuvului însoțită de o propagandă vicleană despre lipsurile unui aparat constituit după cheia de partid, despre necesitatea unei conduceri de mână forte, despre nevoia de a da conducerea unei personalități neutre, care să se afle de-asupra contradicțiilor între clase, despre o constituire a instituțiilor pe bază de talent personal de specialitate apolitică ș. a. m. d. Și nu s'ar putea spune că această propagandă e lipsită de rezultate.

Vedem rezultatele sale în noua compoziție a lui Vaad Haleumi și conducerea sa. Revizioniștii învață din trecut.

Distingem în planul de pătrundere a revizioniștilor în instituțiile naționale două trepte principale: una pentru Ischuvul din Eretz și cealaltă pentru massele mișcării sioniste din lume. Incercările de împăcare pe tărâm mondial n'au reușit deocamdată, în schimb tactica de împăcare a reușit în Ischuv. Acest fapt își are originea în deosebirile ce există între situația claselor în Ischuv și cea din mișcarea sionistă mondială. In Eretz Israel există o tendință socială, actuală și puternică de împăcare cu revizionismul. Aici presiunea factorilor sociali cristalizați, e mult mai puternică decât în sânul mișcării sioniste. Forțe economice și politice, ca Uniunea Plantatorilor (Hitachdut Haikarim), fracțiunea cetățenească orășeană, nu pot realiza aspirațiile lor fără un puternic sprijin fascist. In organizația sionistă nu e ușor să treci peste bazele organizării democrate, căci ele sunt o expresie a voinței libere a poporului fără nicio presiune din afară. In Eretz, legislația electorală și legislația organismelor municipale și guvernamentale nu depind de libera pronunțare a Ischuvului însuși. In Eretz Israel, reacțiunea poate amenința massele muncitoare cu boicotul, cu munca ieftină, cu mizeria șomajului, cu terorism cu ajutorul puterilor străine.

Până în ultimul timp, reacțiunea Eretzului n'a apreciat valoarea politică a instituțiilor democratice ale Ischuvului evreesc. Ea profita în Eretz de condițiuni de libertate în exploatarea economică și de realitatea existenței muncii arabe, ieftine și neorganizate. O hegemonie politică în Ischuv i-ar fi impus datorii; răspunderi publice, organizare, disciplină, atunci când și fără toate acestea ea avea toate avantagiile concrete economice.

Idealul cel mai scump ei și astăzi este: anarhie deplină în piața muncii, distrugerea oricărei organizări muncitorești, procent majoritar de muncă arabă. Insă drumul boicotării oricărei organizări muncitorești nu e întotdeauna cu putință. Odată cu creșterea și întărirea lui Histadrut Haovdim, reacțiunea nu putea găsi altă soluție, decât ridicarea de organizații muncitorești concurente. Teroriștii au luat asupra lor în antrepriză acest rol urât de distrugători ai organizării, de slugi ale înstrăinaților. Numai cu robotul acesta numit „Hoaved Haleumi" poate în cele din urmă să amenințe și pe stăpânii săi revizioniști.

Pe măsură ce organizațiile galbene se desvoltă, ele devin un factor cantitativ real pe piața muncii și interesele zilnice le pun mereu în contradicție cu ideologia spargerii. La o anumită treaptă de desvoltare a raporturilor sociale, când apare la orizont posibilitatea ca toate organizațiile muncitorești să se unească pentru apărarea intereselor profesionale comune și să înființeze un birou de plasare unic al muncitorilor, care să domine toată piața muncii, atunci reacțiunea e nevoită să părăsească atitudinea sa negativă față de organizarea politică generală a Ischuvului. Ea e silită să recurgă la o nouă metodă. Să nu se mulțumească cu încercările de a distruge organizațiile muncitorești, cari acum sunt puternice, ci să le domine cu ajutorul organizării naționale, bazată pe privilegii de clasă și care să-i asigure o hegemonie politică deplină. De aici provine ideea biroului neutral, a arbitrajului „național", a interdicției grevelor, pe care o proclamă revizionismul. Reacțiunea din Eretz e acum interesată în existența unei „discipline naționale", însă nu a unei discipline naționale adevărate și democratice; ea dorește o hegemonie economică, politică și cultural-educativă deplină, sub masca lozincei de unire națională. Pentru ca disciplina națională să îndeplinească acest rol, e absolut necesar ca organizarea Ischuvu'ui să nu se mai bazeze pe principii democratice și să fie clădită pe puritatea privilegiilor de clasă ale burghezimii.

Huliganismul „pacifist" n'a încetat să fie fascist și n'a încetat să fie un instrument al reacțiunii pentru robirea deplină a muncitorimii Eretzului.

Amăgirea conducătorilor lui Mapai, că soarta revizioniștilor, după ce va primi asupra lor disciplina națională, nu va fi alta decât soarta partidului „Statul Iudeu" al lui Grossman, n'are nicio perspectivă de realizare. Căci intrarea revizioniștilor în instituțiile naționale e cumpărată cu prețul unor renunțări fundamentale și principiale din partea muncitorimii: renunțare la caracterul democrat al organizării Ischuvului, și prin aceasta ea face să dispară terenul pentru orice posibilitate de hegemonie politică a muncitorului în Ischuv. Huliganismul „pacifist" nu simbolizează în aceste zile lichidarea forței fasciste și capitularea de bună voie, pe cale pașnică, a muncitorimii. Orice comerț cu principiile democrației Ischuvului, ori ce comercializare a dreptului muncitorului la libertate deplină, în acțiunea sa profesională, duce în mod necesar la o hegemonie totală a reacțiunii în Ischuv și la îndeplinirea misiunii revizionismului.

Insă perspectivele de victorie ale fascismului în Eretz nu sunt deloc strălucite. Histadrut Haovdim e o forță colosală și de atitudinea și de voința ei depind rezultatele acestei lupte. Renunțând la această metodă nenorocită de renunțare principială în favoarea reacțiunii și a fascismului, mărind consolidarea internă a muncitorimii în jurul principiilor de luptă liberă și hotărâtă, ea va da lovitura de grație primejdiei fasciste în țara realizărilor noastre.

R. WEINTRAUB

ȘTIRI DIN KIBUTZ ARTZI

SCHLICHIM

D. Hadani a plecat să lucreze ca schaliach în mișcarea din Transilvania. Aharon Cohen a fost trimis în Galut în interesele mișcării. O. Schliesser a plecat din partea Keren Hayesod-ului în Jugoslavia.

WAAD HAPOEL

A avut loc o ședință a lui Waad Hapoel (comitetul executiv) la Schaar-Haamakim. S'au luat în discuție următoarele chestiuni: mișcarea mondială, mișcarea muncitorească, programul biroului economic, probleme ale histadrutului.

Au fost trimise circulări în Kibutzim, cu privire la aranjarea arhivei mișcării.

LA HAIFA

La Haifa s'a întrunit fracțiunea lui Haschomer Hatzair din consiliul muncitoresc cu participarea lui I. Riftin. S'a luat în discuție problema activității în perioadă proximă.

Au apărut „ecouri" în Kibutzim din Petah Ticva și Magdiel.

Au avut loc întruniri regionale ale fracțiunilor în Rischon Lețion și Natania.

La aceste întruniri au participat M. Bentow, I. Barzilai și Ș. Averbuch.

BIBLIOTECA MUNCITOREASCA

Kibutz Artzi a hotărît înființarea unei biblioteci muncitorești (sifriat-poalim). Până acum au apărut următoarele cărți:

1) „Treizeci și șase de poezii despre Leizer Țipres" (poema generației realizatoare) de A. Schamri, în traducerea lui A. Schlonski.

2) „Eliberarea copilului" (carte populară de educație, pentru profesori) de P. Witeles; din germană de E. Hakohen.

3) „Flăcări" de S. Brzozowski, din poloneză de B. Tenenbaum.

De curând a apărut o carte a lui Otto Bauer despre mișcarea muncitorească.

MATEMATICA și TEHNICA

Matematica în antichitate:

Pentru a justifica acest punct de vedere (materialist), în ceeace privește matematica, ar trebui să reluăm întreaga istorie a acestei științi, ceeace ar dura însă prea mult.

De aceea, mă voiu mulțumi în acest studiu, să arăt prin câteva exemple precise, cum poate metoda materialistă să explice câteva aspecte ale matematicii din trecut.

Originea chiar a matematicii trebue să fie strâns legată de viața practică. Acest fapt este de altfel adesea negat de anumiți filosofi idealiști, dar care a fost în dese rânduri pus în evidență de mulți teoreticieni materialiști.

Primele instrumente în matematică au fost din domeniul producțiunii materiale: Numărătoarea cu ajutorul degetelor mâinii și ale picioarelor (sistemul cu baza cinci, zece sau douăzeci, în caz de întrebuințezi o mână, două mâini, sau cele 4 membre).

Măsura primitivă a unghiurilor prin îndoirea genunchilor.

Măsura distanțelor în cot și picioare. Obiectul matematicei era atunci în întregime determinat de nevoile producției: măsurarea câmpiilor, măsurarea conținutului vaselor, construcția de corăbii, numărarea trupelor, confecționarea de plase de către pescari; la acestea se adaogă și calculul bilanțului, în epoca desvoltării comerțului.

A fost nevoie de o anumită desvoltare a forțelor productive pentru ca știința să poată apărea. Pe de-oparte, spiritul omenesc trebuia să se fortifice printr'un exercițiu repetat pentru a se trezi în el interesul pentru observația directă; pe de altă parte, era nevoe pentru observația științifică de un minimum de siguranță materială. Se vede astfel în ce măsură fenomenele economice au condiționat știința, încă dela nașterea ei.

Faptul că primele cercetări științifice au fost învăluite în mantia magică, nu contrazice teza originei ei tehnice, cu toate că problema nu e atât de simplă cum ar părea unora. Fără a insista mult asupra acestui subiect, vom remarca numai că practica magică constituia într'un anumit sens un fel de tehnică primitivă, foarte naivă și că, pe de altă parte, magia ținea locul — la originile societății— suprastructurei religioase și filosofice. Ea corespundea unei concepții generale a universului și a influențat, ca atare, asupra spiritului primilor cercetători (cari, probabil, au fost chiar ei înșiși magicieni). Această influență a persistat mult timp după aceea, când supraviețuitoarele magiei s'au găsit în opoziție cu religiile oficiale. Non-conformismul maelement de progres (alchimiștii Evului Mediu).

Caracterul științei din această epocă se poate explica prin diviziunea fundamentală a societății între sclavii însărcinați cu munca fizică și stăpânii cari aveau misiunea să conducă și, eventual, să gândească, fapt care a dat naștere la unele științi, iar desvoltarea lor să fie în mod rapid limitată.

De aceea apariția, avântul, apoi dispariția științei elenice le apar materialiștilor mai puțin „miraculoase", decât majorității savanților occidentali. Știința greacă a luat naștere în secolul VII și VI înaintea erei noastre. Ori, tocmai în această epocă s'au făcut o serie de invențiuni tehnice în Grecia. Atunci încep lucrările în metal, sudura aramei.

In Ionia se descoperă procedeul care permitea sudarea barelor de fier și, tot în Ionia, începe fabricarea țesăturilor de lână cu desene cari vor aduce glorie Miletului. In Atena ia naștere industria celebrelor vase cu ornamente negre.

Importanța economică a anumitori cetăți crește enorm în timpul când comerțul maritim se desvoltă și când coloniile grecești apar aproape peste tot: în Egipt (Naucratis), pe țărmurile Mării Negre (Sinope, Abidon), pe coastele meridionale ale Galiei (Massilia). Milet, mai ales, centru de mare producție a țesăturilor de lână, are patru porturi comerciale și face un mare trafic de covoare și de ștofe. De asemenea Atena, a cărei industrie ceramică prosperă din ce în ce, își desvoltă considerabil portul său Pireu. Egia, rivala sa, se specializează în bronzuri, lucruri mici și „articole de lux"; Chacis, din insula Eubea, devine celebră prin industria fierului; Megara, în peninsula Corinthului, prin industria sa textilă; și Corinthul, prin articolele de metal și olărie.

O nouă clasă de mari negustori, de proprietari de ateliere se ridică și începe o luptă socială, mai mult sau mai puțin vie, cu vechea artistocrație feudală care deținuse până atunci puterea.

Primele încercări științifice și, simultan, primele filosofii cu tendințe materialiste își fac apariția. Autorii au aparținut precis nouei clase mercantile și industriale; și tocmai la Milet, fără îndoială cel mai bogat oraș din Hellada (unde conflictele sociale erau cele mai acute) s'a născut șeful primei școli științifice, Thales, inginer, negustor și matematician. In acest oraș s'au născut mai târziu filosofii Anaximandru și Anaximene, fără a uita pe Leucippe care, impreună cu discipolul său Democrit, fondară materialismul atomistic.

Pentru savanții acestei epoci, știința era, pe de-o parte, un mijloc de-a perfecționa comerțul și industria clasei căreia îi aparțineau iar, pe de altă parte, o armă filosofică împotriva vechilor religii cari formaseră armătura ideologică a clasei adverse, aceea a prinților și a marilor proprietari funciari. Două mii de ani mai târziu, vom asista în epoca Renașterei la un fenomen analog, dar pe o scară mult mai vastă.

Dar știința greacă se îndepărtează din ce în ce dela practică, sub influența sofiștilor mai întâi, apoi a misticilor pitagorieni, în timp ce clasele în luptă cari continuau să trăiască de pe urma sclavilor, ajungeau la compromis. Tehnica nu evoluase încă, luptele de clasă, la care majoritatea populației, „proletariatul servil nu lua parte, se atenuaseră; știința devine pentru multe spirite cultivate un fel de joc aristocratic a căror aplicații eventuale puțin importau; stagnă, apoi începu a intra în agonie. Moartea sa fu determinată de alți factori pe cari nu le putem analiza aici (invazia barbarilor, etc.) dar cauzele esențiale fură cele pe cari le-am indicat mai sus.

Extras din „Les Mathematiques et la technique"
de **Paul Labérenne**.

Un aspect al coloniei

Găsim necesar a reproduce — în aceste vremuri în care e negată orice valoare a poporului evreu — fragmentul de mai jos din cartea Dr. A. Rupin „Soziologie der Juden".

SPECIFICU[L]
AL EV[REESC]

de Dr.

Majoritatea cercetătorilor problemei rassei, cari au studiat în mod special pe evreii germani, subliniază faptul că din punct de vedere sufletesc evreii seamănă foarte mult între ei. F. Lenz (în cartea: Baur-Fischer-Lenz „Menschliche Erblichkeitslehre", Muenchen 1927 arată că „specificitatea sufletească a evreilor e încă mai evidentă decât specificitatea fizică: evreii ar putea fi calificați: „o rasă sufletească". S. Weissenberg care și-a consacrat întreaga-i viață studiului antropologiei evreești, menționează și el în chip cu totul deosebit, „unitatea sufletească" (Z. S. D. J - Berlin 1927, pag. 170) a evreilor.

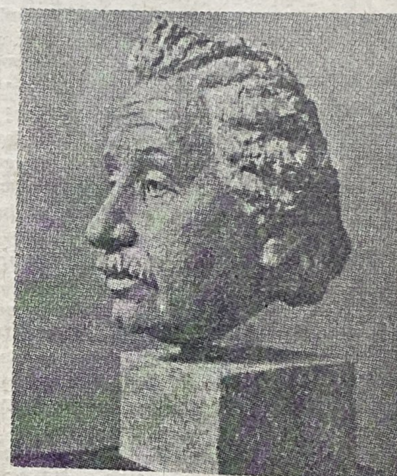
Care e totuși, în definitiv, sensul acestei specificități sufletești ?

Dacă nu ținem seama de inclinațiunile evreești în domeniul artelor și de caracterul evreului în genere și dacă luăm în considerație numai calitățile sale mintale putem desprinde următoarele trăsături caracteristice ale psihologiei evreești: perspicacitate, fler (spuersinn), putere de combinație, spirit practic în chestiuni practice, mobilitate de spirit și capacitate de absorbție în chestiuni teoretice, raționalism în chestiuni religioase. Poate că toate aceste proprietăți particulare ale spiritului evreesc decurg din una și aceeaș sursă: dintr'o specială aptitudine în domeniul asociației de idei. Această aptitudine, însă, nu e caracteristică numai pentru evrei, ci și pentru toate popoarele de cultură veche. Viața culturală cu marile ei cerinți în ce privește activitatea intelectuală elimină treptat pe oamenii cu mintea înceată și greoaie și face loc numai celor cu „mintea ascuțită". Considerați dintr-un alt punct de vedere, oamenii spiritului sunt deobiceiu departe de orice pornire instinctivă, pe când ceilalți sunt robi ai instinctului. Instinctele puternice împiedică o activitate rațională. Pentru omul robit instinctelor, imaginile și simțirile, care ies la iveală din subconștientul său, constituie o piedică în gândirea și acțiunile sale. Ele îl silesc să șovăie în gândirea sa și îl lasă numai cu greu să ajungă la hotărâri. In schimb, oamenii desrobiți de jugul instinctelor acționează repede și pășesc hotărîți spre țelurile lor. In evoluția ei culturală, omenirea trece tot mai mult dela dominația instinctelor — care caracterizează viața popoarelor primitive și straturile înapoiate ale popoarelor de cultură — la dominația rațiunii. Cu cât cultura unui popor e mai veche, cu atât mai mult rațiunea subordonează instinctele.

Specificul sufletului evreesc se caracterizează, așa dar, — ca și la toate celelalte popoare vechi de cultură, ca bunăoară chinezii — prin aceea că evreii au depășit treapta dominației instinctelor într'o măsură mai mare decât „nouile" popoare de cultură. Ei sunt mai senini, mai raționali, dar, în schimb, lipsiți de imboldurile pe care le trezesc instinctele în alte grupe umane. Dar evoluția spre dominația rațiunii continuă în lume. Mentalitatea pe care o au azi evreii, e mentalitatea de mâine a ne-evreilor. Mai mult: în cazuri unde o grupă s'a constituit prin adunarea laolaltă a mai multor inși energici, cum a fost cazul cu emigranții spre Statele Unite sau spre țările coloniale, se invederează de pe acum, și în rândurile ne-evreilor un raționalism asemuitor celui evreesc. Deosebirea psihologică dintre evrei și ne-evrei e aci mai ușoară decât în țările unde instinctele domină încă din plin.

Dacă cea mai importantă cauză a caracterului particular al spiritului evreesc trebuie căutată în vechimea culturii lor, totuși trebuie adăugat că diverși alți factori au accentuat acest caracter. In primul rând, e faptul că evreii sunt de 20 de veacuri un popor în cea mai mare parte de orășeni; în al doilea rând, e faptul că ei s'au îndeletnicit în special cu comerțul, în al treilea rând, ceeace le-a impus religia — e datoria de a studia Thora și Talmudul. Orașul în care oamenii locuiesc laolaltă, aduce cu necesitate la legături și la schimbul de bunuri și de idei. Viața la oraș impune o permanentă strajă a minții. De aceea oamenii de judecată greoaie se adaptează la viața de oraș și sunt condamnați la o degenerare rapidă.

Tot astfel, comerțul cere și el o mare activitate mintală. Evreii cari n'au fost în zestrați cu această însușire, nu au avut nici un fel de succes ca negustori și din cauza stării lor anevoioase n'au putut crește copiii în măsura în care au făcut-o cei cu aptitudini negustorești. Acest fenomen se evidențiază mai ales în a doua jumătate a mileniului nostru, în care condițiunile politice defavorabile evreilor au avut ca urmare o mai grea luptă pentru existență. Din Evul Mediu încoace, legăturile dintre slaba minoritate evreească și puternica majoritate neevreească erau aproape totdeauna dușmănoase. Evreii erau în ochii neevreilor un popor străin și vătămător. Această situație a impus o mai mare măsură de prevedere și înțelepciune din partea evreilor în legăturile lor cu lumea neevreească. „Numai evreii, cari s'au putut adapta condițiunilor de viață printre popoarele străine, cari au fost în stare să înțeleagă viața sufletească a celorlalți, au putut să asigure existența generațiilor urmașe". (H. Guenther „Rassenkunde des juedischen Volkes", Muenchen, 1930 S. 20 p.).

Prof. ALBERT EINSTEIN

Sentimentul evreesc de respect și dragoste față de învățătură și știință și, în special, față de studiul Talmud-ului, care contribue incontestabil la ascuțirea minții, a avut de-alungul vremurilor partea sa de înrâurire în sensul că tinerii versați în ce privește Thora și Talmudul, erau preferați ori de câte ori cineva își dorea un ginere „de soiu". Evreii bogați din Europa răsăriteană nu-și doreau pentru fetele lor gineri bogați, ci gineri cunoscători într'ale Thorei și ale Talmudului; prin aceasta s'a ajuns la desvoltarea perspicacității și a spiritualității la Evrei, mortalitatea infantilă nefiind atât de mare printre cei înstăriți ca la straturile mai sărace.

In pofida opiniei obișnuite că evreii au mulți oameni de talent, dar sunt săraci în genii — trebuie menționat din capul locului că până azi nu a fost statornicită o delimitare precisă între aceste două noțiuni. E neîndoios că va fi foarte greu de dovedit dece oameni ca: Baruch Spinoza, Albert Einstein, Al-

SUFLETESC
REILOR

. RUPIN

bert A. Michelsohn, Karl Marx, Ferdinand Lassale, Henry Bergson, Sigmund Freud — sunt numai „talente" şi nu genii.

Totuşi, e adevărat că mobilitatea mintală, atât de frecventă la evrei, îi pregăteşte pentru o percepere repede şi o orientare precisă în toate chestiunile, dar, din această cauză, ei nu reuşesc întotdeauna să aprofundeze probleme-le. Evreul, mai ales acela care a dobândit o cultură laică, a învăţat de minune să cunoască lumea şi realitatea. Pentru el, lumea nu mai are taine. El o analizează şi o examinează până ce îi desvăluie toate misterele; el însuşi se pregăteşte pentru o repede percepere a lucrurilor. După cum religia evreească e noţiune pură şi nu acceptă mistere, (cum este de ex. misterul german al lui I. Boehme, tot astfel viaţa spirituală a evreului e raţională, pură şi lipsită de mister.

SIGMUND FREUD

In epoci diverse, s'au arătat şi curente protivnice raţionalizării religiei şi a întregii vieţi spirituale. Mişcarea chasidică în sec. XVIII-lea şi al XIX-lea a fost un asemenea protest împotriva monopolului raţiunii. Astăzi chiar, nu puţini dintre evrei — mai ales în rândurile celor mai înstăriţi şi mai cultivaţi în Europa — se opun tendinţei raţionaliste a mulţimilor. Oare ne găsim în faţa unui fenomen de asimilare... cu simţirea unora din popoarele europene? Sau să fie un rezultat al faptului că evreii, odată eliberaţi de grija existenţei, nu mai necesită o percepere repede a realităţii, precum şi al faptului că şi cei stăpâniţi de instincte pot duce lupta pentru existenţă? Evreii trebue asemuiţi cu americanii nordici, cari, în goana lor după avuţie s'au îndepărtat de tot ce nu are un caracter de utilitate, adică de mistică, statornicindu-şi viaţa pe temeiuri raţionale? Dar şi în America de Nord şi mai ales printre sectele religioase, se manifestă tendinţe potrivnice acestui raţionalism exagerat.

Fiecare provocare îl împinge la activitate. După cum un om voinic trebue să-şi pună mereu muşchii în mişcare, tot astfel evreul ţinteşte mereu obiectivele, în care să-şi valorifice spiritul său. Deaceea, el îşi alege asemenea ramuri de activitate, încât gândirea lui să ajungă la tensiunea necesară; în schimb el fuge de acele ramuri de activitate care-l silesc să lucreze mecanic şi simplist, sau care-l prefac într'o anexă de maşină. Iuţeala gândirii sale şi activitatea ei în cadrul profesiunii sale îi răpesc, pe de altă parte, disciplina mecanică faţă de ordinele unui supraveghetor. Gândirea lui desvoltată e aceea care-l determină să examineze ordinele din punct de vedere al folosului şi să le discute. Această înclinare anihilează desigur simţul disciplinei. Totuşi, la aceste cauze, care îşi au originea în însuşirile rassei, se adaugă una, care nu are nici o legătură cu rassa, ci cu situaţia specială a evreilor în Evul Mediu: toţi evreii erau din punct de vedere social egali, adică cu toţii erau deposedaţi de orice drept şi la fel de duşmăniţi. In această epocă, evreul ştia să accepte a fi subjugat şi să se supună faţă de străin, dar nu faţă de evreu. Cu toate deosebirile, de ordin cultural şi economic dintre evrei, ei se considerau totuşi o comunitate de oameni egali în drepturi. Această tendinţă democratică e aceea căreia i se datoreşte faptul că evreii nu ştiu să-şi comande şi să-şi poruncească unul altuia. Şi, deoarece epoca medievală s'a prelungit la evreii din Europa răsăriteană până în secolul XX-lea, până astăzi, stăruie la ei această tradiţie, în timp ce în Europa apuseană şi centrală nu e pe cale de dispariţie. Această tradiţie îşi găseşte, de-o pildă, expresia în faptul că evreii se adaptează cu greu slujbelor personale şi muncii de slugi sau argaţi.

Werner Sombart (Die Juden und das Wirtschaftsleben, Leipzig 1911, pag. 320 şi urm.; Die Zukunft der Juden, Leipzig 1912, pag. 41), consideră puterea de adaptare a evreului drept o însuşire evreească cu totul specifică; evreul îşi găseşte repede o cale şi se adaptează stării sufleteşti a celorlalţi oameni. Totuşi, într'o măsură cu mult mai completă se exprimă caracterul evreului în năzuinţa lui spre o ţintă concretă (raţionalism practic). Tendinţa cea mai vie printre evrei o reprezintă la evreu interesul pentru rezultatul practic (Erfolgsinteresse), în timp ce „voinţa de a făptui", tendinţa acţionistă în sine nu e prea desvoltată la el. Intr'un chip asemuitor, vorbeşte Lenz (Baur-Fischer-Lenz, Menschliche Erblichkeitslehre, 1929, pag. 537), „rassa Asiei răsăritene" dela care evreii au moştenit însuşirile lor naţionale: „Ea (această rassă) e înzestrată într'o mare măsură cu inteligenţă şi cu un talent deosebit de a sesiza starea sufletească a semenului său şi de a-şi potrivi faptele în consecinţă... Ea urmăreşte mai puţin să domine natura şi năzueşte mai mult să domine omul... Omul din Asia răsăriteană îşi îndrumează faptele sale, mai mult după simţul auzului — care exprimă mai mult fiinţa interioară — decât după simţul văzului, care exprimă mai mult fiinţa fizică".

Marele număr de actori, muzicieni, ziarişti şi avocaţi de mare talent, din rândurile evreilor, dovedesc puterea evreilor de a sesiza faptele sau gândurile semenilor lor şi de a li se substitui acestora din urmă. Noi credem că „această însuşire a evreilor e un rezultat direct al pregătirii lor generale de a se adapta repede şi într'un chip just. Această pregătire le dă lor putinţa să judece purtarea semenului, să afle repede motivele care l-au influenţat în mod special şi să-l determine să ia hotărârea dorită. Se cuvine să menţionăm aci că nu există nici un temeiu serios care să îndreptăţească să conferi omului, dela naştere, însuşiri ulterioare în procesul social şi să vorbeşti, bunăoară, despre talentul său negustoresc. Omul poate avea însuşiri utile profesiunii de comerciant, dar dacă denumim aceste însuşiri drept: talent negustoresc sau spirit negustoresc, ajungem la concluziunea absolut greşită că aceste însuşiri îi pot sluji insului respectiv numai în ce priveşte ramura comerţului. Capacitatea spirituală a unui om nu-l fixează pe vecie numai într'un domeniu al vieţii sociale. Talentul de a socoti bunăoară, poate folosi băcanului pentru adunarea şi scăderea bănuţilor şi poate fi de folos astronomului pentru complicate calcule astronomice. Capacitatea spirituală nu se îndreaptă, la început, spre nici o ţintă precisă şi numai viaţa îi oferă mai târziu un câmp de valorificare.

Iar în ce priveşte năzuinţa evreească spre o ţintă concretă, — năzuinţă despre care vorbeşte Sombart — toţi oamenii, evrei sau neevrei, cari s'au eliberat de jugul instinctelor şi au devenit raţionalişti devin prin natura lucrurilor teleologişti Numai oamenii stăpâniţi de instincte pot păşi cu greutate în spre o ţintă precisă, cu conştiinţa întreagă şi în mod conştient.

SPECIFICUL SUFLETESC AL EVREILOR

de Dr. A. RUPIN

Găsim necesar a reproduce — în aceste vremuri în care e negată orice valoare a poporului evreu — fragmentul de mai jos din cartea Dr. A. Rupin „Soziologie der Juden".

Majoritatea cercetătorilor problemei rassei, cari au studiat în mod special pe evreii germani, subliniază faptul că din punct de vedere sufletesc evreii seamănă foarte mult între ei. F. Lenz (în cartea: Baur-Fischer-Lenz „Menschliche Erblichkeitslehre", Muenchen 1927 arată că „specificitatea sufletească a evreilor e încă mai evidentă decât specificitatea fizică: evreii ar putea fi calificați: „o rasă sufletească". S. Weissenberg care și-a consacrat întreaga-i viață studiului antropologiei evreești, menționează și el în chip cu totul deosebit, „unitatea sufletească" (Z. S. D. J - Berlin 1927, pag. 170) a evreilor.

Care e totuși, în definitiv, sensul acestei specificități sufletești ?

Dacă nu ținem seama de inclinațiunile evreești în domeniul artelor și de caracterul evreului în genere și dacă luăm în considerație numai calitățile sale mintale putem desprinde următoarele trăsături caracteristice ale psihologiei evreești : perspicacitate, fler (spuersinn), putere de combinație, spirit practic în chestiuni practice, mobilitate de spirit și capacitate de absorbție în chestiuni teoretice, raționalism în chestiuni religioase. Poate că toate aceste proprietăți particulare ale spiritului evreesc decurg din una și aceeaș sursă : dintr'o specială aptitudine în domeniul asociației de idei. Această aptitudine, însă, nu e caracteristică numai pentru evrei, ci și pentru toate popoarele de cultură veche. Viața culturală cu marile ei cerinți în ce privește activitatea intelectuală elimină treptat pe oamenii cu mintea înceată și greoaie și face loc numai celor cu „mintea ascuțită". Considerați dintr-un alt punct de vedere, oamenii spiritului sunt deobiceiu departe de orice pornire instinctivă, pe când ceilalți sunt robi ai instinctului. Instinctele puternice împiedică o activitate rațională. Pentru omul robit instinctelor, imaginile și simțirile, care ies la iveală din subconștientul său, constituie o piedică în gândirea și acțiunile sale. Ele îl silesc să șovăie în gândirea sa și îl lasă numai cu greu să ajungă la hotărâri. In schimb, oamenii desrobiți de jugul instinctelor acționează repede și pășesc hotărîți spre țelurile lor. In evoluția ei culturală, omenirea trece tot mai mult dela dominația instinctelor — care caracterizează viața popoarelor primitive și straturile înapoiate ale popoarelor de cultură — la dominația rațiunii. Cu cât cultura unui popor e mai veche, cu atât mai mult rațiunea subordonează instinctele.

Specificul sufletului evreesc se caracterizează, așa dar, — ca și la toate celelalte popoare vechi de cultură, ca bunăoară chinezii — prin aceea că evreii au depășit treapta dominației instinctelor într'o măsură mai mare decât „nouile" popoare de cultură. Ei sunt mai senini, mai raționali, dar, în schimb, lipsiți de imboldurile pe care le trezesc instinctele în alte grupe umane. Dar evoluția spre dominația rațiunii continuă în lume. Mentalitatea pe care o au azi evreii, e mentalitatea de mâine a ne-evreilor. Mai mult : în cazuri unde o grupă s'a constituit prin adunarea laolaltă a mai multor inși energici, cum a fost cazul cu emigranții spre Statele Unite sau spre țările coloniale, se învederează de pe acum, și în rândurile ne-evreilor un raționalism asemuitor celui evreesc. Deosebirea psihologică dintre evrei și ne-evrei e aci mai ușoară decât în țările unde instinctele domină încă din plin.

Dacă cea mai importantă cauză a caracterului particular al spiritului evreesc trebuie căutată în vechimea culturii lor, totuși trebuie adăugat că diverși alți factori au accentuat acest caracter. In primul rând, e faptul că evreii sunt de 20 de veacuri un popor în cea mai mare parte de orășeni; în al doilea rând, e faptul că ei s'au îndeletnicit în special cu comerțul, în al treilea rând, ceeace le-a impus religia — e datoria de a studia Thora și Talmudul. Orasul în care oamenii locuiesc laolaltă, aduce cu necesitate la legături și la schimbul de bunuri și de idei. Viața la oraș impune o permanentă strajă a minții. De aceea oamenii de judecată greoaie se adaptează la viața de oraș și sunt condamnați la o degenerare rapidă.

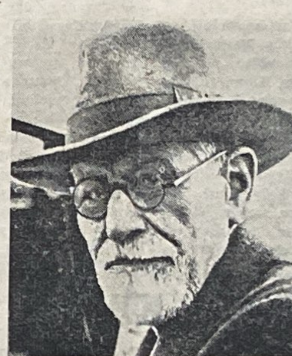
Prof. ALBERT EINSTEIN

Tot astfel, comerțul cere și el o mare activitate mintală. Evreii cari n'au fost înzestrați cu această insușire, nu au avut nici un fel de succes ca negustori și din cauza stării lor anevoioase n'au putut crește copiii în măsura în care au făcut-o cei cu aptitudini negustorești. Acest fenomen se evidențiază mai ales în a doua jumătate a mileniului nostru, în care condițiunile politice defavorabile evreilor au avut ca urmare o mai grea luptă pentru existență. Din Evul Mediu încoace, legăturile dintre slaba minoritate evreească și puternica majoritate neevreească erau aproape totdeauna dușmănoase. Evreii erau în ochii neevreilor un popor străin și vătămător. Această situație a impus o mai mare măsură de prevedere și înțelepciune din partea evreilor în legăturile lor cu lumea neevrească. „Numai evreii, cari s'au putut adapta condițiunilor de viață printre popoarele străine, cari au fost în stare să înțeleagă viața sufletească a celorlalți, au putut să asigure existența generațiilor urmașe". (H. Guenther „Rassenkunde des juedischen Volkes", Muenchen, 1930 S. 20 p.).

Sentimentul evreesc de respect și dragoste față de învățătură și știință și, în special, față de studiul Talmud-ului, care contribue incontestabil la ascuțirea minții, a avut de-alungul vremurilor partea sa de înrâurire în sensul că tinerii versați în ce privește Thora și Talmudul, erau preferați ori de câte ori cineva își dorea un ginere „de soiu". Evreii bogați din Europa răsăriteană nu-și doreau pentru fetele lor gineri bogați, ci gineri cunoscători într'ale Thorei și ale Talmudului; prin aceasta s'a ajuns la desvoltarea perspicacității și a spiritualității la Evrei, mortalitatea infantilă nefiind atât de mare printre cei înstăriți ca la straturile mai sărace.

In pofida opiniei obișnuite că evreii au mulți oameni de talent, dar sunt săraci în genii — trebuie menționat din capul locului că până azi nu a fost statornicită o delimitare precisă între aceste două noțiuni. E neîndoios că va fi foarte greu de dovedit dece oameni ca: Baruch Spinoza, Albert Einstein, Albert A. Michelsohn, Karl Marx, Ferdinand Lassale, Henry Bergson, Sigmund Freud — sunt numai „talente" și nu genii.

Totuși, e adevărat că mobilitatea mintală, atât de frecventă la evrei, îi pregătește pentru o percepere repede și o orientare precisă în toate chestiunile, dar, din această cauză, ei nu reușesc întotdeauna să aprofundeze problemele. Evreul, mai ales acela care a dobândit o cultură laică, a învățat de minune să cunoască lumea și realitatea. Pentru el, lumea nu mai are taine. El o analizează și o examinează până ce îi desvăluie toate misterele; el însuși se pregătește pentru o repede percepere a lucrurilor. După cum religia evreească e noțiune pură și nu acceptă mistere, (cum este de ex. misterul german al lui I. Boehme, tot astfel viața spirituală a evreului e rațională, pură și lipsită de mister.

SIGMUND FREUD

In epoci diverse, s'au arătat și curente protivnice raționalizării religiei și a întregii vieți spirituale. Mișcarea chasidică în sec. XVIII-lea și al XIX-lea a fost un asemenea protest împotriva monopolului rațiunii. Astăzi chiar, nu puțini dintre evrei — mai ales în rândurile celor mai înstăriți și mai cultivați în Europa — se opun tendinței raționaliste a mulțimilor. Oare ne găsim în fața unui fenomen de asimilare... cu simțirea unora din popoarele europene? Sau să fie un rezultat al faptului că evreii, odată eliberați de grija existenței, nu mai necesită o percepere repede a realității, precum și al faptului că și cei stăpâniti de instincte pot duce lupta pentru existență? Evreii trebue asemuiți cu americanii nordici, cari, în goana lor după avuție s'au îndepărtat de tot ce nu are un caracter de utilitate, adică de mistică, statornicindu-și viața pe temeiuri raționale? Dar și în America de Nord și mai ales printre sectele religioase, se manifestă tendinte potrivnice acestui raționalism exagerat.

Fiecare provocare îl împinge la activitate. După cum un om voinic trebue să-și pună mereu mușchii în mișcare, tot astfel evreul țintește mereu obiectivele, în care să-și valorifice spiritul său. Deaceea, el își alege asemenea ramuri de activitate, încât gândirea lui să ajungă la tensiunea necesară; în schimb el fuge de acele ramuri de activitate care-l silesc să lucreze mecanic și simplist, sau care-l prefac într'o anexă de mașină. Iuțeala gândirii sale și activitatea ei în cadrul profesiunii sale îi răpesc, pe de altă parte, disciplina mecanică față de ordinele unui supraveghetor. Gândirea lui desvoltată e aceea care-l determină să examineze ordinele din punct de vedere al folosului și să le discute. Această înclinare anihilează desigur simțul disciplinei. Totuși, la aceste cauze, care își au originea în însușirile rassei, se adaugă una, care nu are nici o legătură cu rassa, ci cu situatia specială a evreilor în Evul Mediu : toți evreii erau din punct de vedere social egali, adică cu toții erau deposedați de orice drept și la fel de dușmăniți. In această epocă, evreul știa să accepte a fi subjugat și să se supună față de străin, dar nu fată de evreu. Cu toate deosebirile, de ordin cultural și economic dintre evrei, ei se considerau totuși o comunitate de oameni egali în drepturi. Această tendință democratică e aceea căreia i se datorește faptul că evreii nu știu să-și comande și să-și poruncească unul altuia. Și, deoarece epoca medievală s'a prelungit la evreii din Europa răsăriteană până în secolul XX-lea, până astăzi, stăruie la ei această tradiție, în timp ce în Europa apuseană și centrală nu e pe cale de dispariție. Acastă tradiție își găsește, de-o pildă, expresia în faptul că evreii se adaptează cu greu slujbelor personale și muncii de slugi sau argați.

Werner Sombart (Die Juden und das Wirtschaftsleben, Leipzig 1911, pag. 320 și urm.; Die Zukunft der Juden, Leipzig 1912, pag. 41), consideră puterea de adaptare a evreului drept o însușire evreească cu totul specifică; evreul își găsește repede o cale și se adaptează stării sufletești a celorlalți oameni. Totuși, într'o măsură cu mult mai completă se exprimă caracterul evreului în năzuința lui spre o țintă concretă (raționalism practic). Tendința cea mai vie printre evrei o reprezintă la evreu interesul pentru rezultatul practic (Erfolgsinteresse), în timp ce „voința de a făptui", tendința actionistă în sine nu e prea desvoltată la el. Intr'un chip asemuitor, vorbeste Lenz (Baur-Fischer-Lenz, Menschliche Erblichkeitslehre, 1929, pag. 537), „rassa Asiei răsăritene" dela care evreii au moștenit însușirile lor naționale: „Ea (această rassă) e înzestrată într'o mare măsură cu inteligență și cu un talent deosebit de a sesiza starea sufletească a semenului său și de a-și potrivi faptele în consecință... Ea urmărește mai puțin să domine natura si năzuește mai mult să domine omul... Omul din Asia răsăriteană își îndrumează faptele sale, mai mult după simțul auzului — care exprimă mai mult ființa interioară — decât după simțul văzului, care exprimă mai mult fiinta fizică".

Marele număr de actori, muzicieni, ziaristi și avocati de mare talent, din rândurile evreilor, dovedesc puterea evreilor de a sesiza faptele sau gândurile semenilor lor si de a li se substitui acestora din urmă. Noi credem că „această însușire a evreilor e un rezultat direct al pregătirii lor generale de a se adapta repede și într'un chip just. Această pregătire le dă lor putința să judece purtarea semenului, să afle repede motivele care l-au influentat în mod special și să-l determine să ia hotărârea dorită. Se cuvine să mentionăm aci că nu există nici un temeiu serios care să îndreptătească să conferi omului. dela nastere, însusiri ulterioare în procesul social și să vorbești, bunăoară, despre talentul său negustoresc. Omul poate avea însusiri utile profesiunii de comerciant, dar dacă denumim aceste însusiri drept: talent negustoresc sau spirit negustoresc. ajungem la concluziunea absolut greșită că aceste însusiri îi pot slujii insului respectiv numai în ce priveste ramura comertului. Capacitatea spirituală a unui om nu-l fixează pe vecie numai într'un domeniu al vietii sociale. Talentul de a socoti bunăoară, poate folosi băcanului pentru adunarea și scăderea bănuților și poate fi de folos astronomului pentru complicate calcule astronomice. Capacitatea spirituală nu se îndreaptă, la început, spre nici o țintă precisă și numai viața îi oferă mai târziu un câmp de valorificare.

Iar în ce priveste năzuinta evreească spre o țintă concretă, — năzuință despre care vorbește Sombart — toți oamenii, evrei sau neevrei, cari s'au eliberat de jugul instinctelor și au devenit raționaliști devin prin natura lucrurilor teleologiști Numai oamenii stăpâniți de instincte pot păși cu greutate în spre o țintă precisă, cu conștiința întreagă și în mod conștient.

Cronica literară

BÂLTOACA

A fost odată o băltoacă: stătea foarte retrasă; despărțită de restul lumii (unde pășteau oițele și unde tinerii ciobani aruncau cu pietre) prin buruieni înalte și spini încâlciți și separată de atmosfera printr'o pojghiță groasă și lucioasă, pe care odată pe an o rupea vântul. Băltoaca nu e nici lungă, nici lată și nici măcar adâncă. Viermușorii nu pot ajunge la vreun mal, numai din cauza pojghiței, a plantelor de baltă și ramurilor putrezite.

Geografia acestei băltoace mai doarme încă în leagăn. In schimb, patriotismul din băltoacă și-a deschis ochii de mult.

Inchipuirea și fantezia sunt la putere și amândouă torc și țes. Și cu timpul a fost țesută o legendă din străvechi, o adevărată tradiție a viermilor. Băltoaca este Marea cea mare. In ea se varsă cele patru fluvii ale raiului: Tigrul aduce cu sine aurul; e tocmai licoarea aceea din care ei își trag existența, celelalte trei fluvii aduc flori — acestea sunt plantele de baltă prin cari zburdă ei, perleie sunt scoicile iar coralii — crăcile putrezite. Pojghița verde, acoperișul murdar al băltoacei — e cerul de peste Marea cea mare. Un cer special pentru lumea lor. Bucățile de coji de ouă cari rătăcesc pe acolo joacă rolul de stele și un harbuz putrezit e soarele. Pietrele cari cădeau câteodată, aruncate de ciobani, sunt dela sine înțeles-meteori, pietre pe cari cerul le aruncă în capul celor păcătoși. Și când cerul se crapă și câteva raze ale adevăratului soare pârleau un creer de vierme, atunci ei simțeau și credeau în existența iadului. Dar dulce mai era viața în băltoacă. Acolo unde fiecare era mulțumit de sine și de semenii săi. Cine locuește în Marea cea mare este fără îndoială un pește. Viermii se numeau între ei: Mreană, știucă, etc.

Pe pietre funerare și pe morminte se scria: Crocodil și Leviatan. Mreană era o insultă. Pentru „Scrumbie" nu era scuză nici în ziua de Iom Kipur. In același timp, astrologia, poezia și filosofia înfloreau ca trandafirii. Bucățile de coajă de ouă erau numărate și răsnumărate până s'a ajuns la concluzia că numărul lor nu se poate stabili. Romanticii cântau societatea suspusă în mii de feluri. Patrioții erau comparați cu stelele, stelele cu ochii damelor și chiar damele cu cerul, dacă nu chiar cu Iadul. Filosofia așeza sufletele pioase moarte, în harbuzul putrezit.

Pe scurt — nimic nu lipsea. Viața avea toate culorile curcubeului. Cu timpul, s'a alcătuit un codice, cu sute de comentarii, au fost introduse mii de obiceiuri. Și când vreunui vierme îi venea poftă de vreo schimbare, era destul ca el să-și amintească de gura lumii, ca să roșească, să se căiască și să se pocăiască.

Dar odată s'a întâmplat un dezastrul.

A trecut o ceată de porci! Picioare îngrozitoare au călcat cerul, au frământat noroiul, au sfărâmat coralii, au rupt florile și au făcut un tohu-vavohu din lumea aceasta singuratecă. O parte din viermi dormeau duși, în noroiu, și viermii au un somn lung. Aceștia au scăpat. Când s'au trezit, cerul își revenise, se lipise din nou, dar mormane întregi de viermi sufocați și striviți zăceau fără îngropăciune. Ce s'a întâmplat? întreabă somnoroșii îngroziți, și caută o ființă vie care să-i lămurească asupra pricinei îngrozitoarei molimi. Dar nu-i ușor să găsești o vietate: căci e greu să supraviețuești unui cataclism. Cei ce n'au fost striviți, au murit de groază. Cei ce n'au murit de groază, au murit de durere; iar ceilalți s'au sinucis; nu putea trăi fără cer. Unul rămăsese totuși; dar abia le povesti că cerul, pe care-l văd acum, e nou nouț, că cerul cel vechiu a fost căl-

HASCHOMER HATZAIR IN ERETZ ISRAEL

Au trecut zece ani de când s'a înființat mișcarea Haschomer Hatzair în Eretz. In timpul turburărilor din 1929 s'a pus piatra fundamentală a mișcării și în timp de zece ani, cărămidă după cărămidă, s'a înălțat falnica clădire. In acest timp am văzut mișcări mari prăbușindu-se, țări întregi dispărând. Acești zece ani sunt și anii de mare creație ai operii sioniste; începând dela aliaua V-a și până la aliaua maapilimilor. In această epocă furtunoasă s'a născut și s'a desvoltat mișcarea noastră din Eretz. Acum — în anul al zecelea de existență — trebue să facem un bilanț al activității noastre.

Ce a contribuit la înființarea mișcării evreești halutziene în Eretz Israel? Oare este îndreptățită existența ei în țara realizării idealului sionist? Mișcarea halutziană din Galut s'a născut din realitatea galutiană. Tineretul tindea spre crearea de valori noui culturale, spre o viață nouă, având la bază libertatea omului, frângerea zidurilor ghetoului, muncă și valori naționale noui. Tineretul evreu a găsit continuarea expresiei vieții sale tinerești: creația halutziană a operei sioniste. Așa a fost la începutul alialei halutziene, în timpul creării lui „Gdud Haavoda", apărării Tel-Hai-ului, cuceririi Emekului. In centrul vieții tineretului a stat lozinca eliberării naționale prin muncă proprie. De atunci s'a transformat mișcarea de tineret în halutzul credincios care pășește înaintea taberei și-și realizează opera în zile de restriște și în zile de prosperitate.

In Eretz era o stare paradoxală. Se găsea aici un tineret superficial, fără vre-un țel, indiferent la problemele poporului, fără vreo dorință de transformare. Visa să plece în străinătate și singura sa preocupare era aranjarea unei vieți cât mai comode de funcționar, etc.

Prima deșteptare s'a produs în timpul turburărilor din 1929, când a ieșit la iveală contradicția și prăpastia între lupta seculară a poporului evreu și între indolența și pasivitatea tineretului patriei. O parte din tineret s'a ridicat atunci, împotriva vieții deșarte și a lipsei de țel și hotărî să se alăture mișcării halutziene din Eretz. Acestea au fost începuturile mișcării Haschomer Hatzair.

Mișcarea noastră s'a mulțumit la început cu lozincile generale ale sionismului proletar: muncă, operă colonizatorică, devotament față de mișcare, etc. Am căutat să dăm un răspuns la problemele cari ne preocupau. In fața tineretului se desfășoară toate problemele operei sioniste: relațiile între clase, cu poporul vecin, etc. Pentru el, Eretzul nu apare învăluit într'o aureolă legendară, cum apare pentru tânărul galutului. El îl vede în complexitatea problemelor sociale și politice; și aici trebuia să-și croiască un drum.

Mișcarea noastră în Eretz a luat ființă după 15 ani de existență a mișcării mondiale Haschomer Hatzair. Mișcarea noastă a trecut repede dela stadiul primei deșteptări, la stadiul de realizări halutziene. Am știut că e greu să educăm pe tânărul din Eretz în spiritul halutzului credincios poporului din Galut de care el se simțea străin. Totuși l-am alăturat operei sioniste. Greu a fost începutul. A trebuit să adaptăm educația noastră, realității palestiniene.

I-am dat o concepție științifică progresistă asupra lumii, ceva cu totul lipsit până atunci. Am introdus metoda cercetășească. Am creat un nou stil de viață; am creat viața tinerească. De ajutor ne-a fost faptul că tineretul din Eretz era înrădăcinat în țară, legat sufletește de ea; nu mai trecea prin chinurile aclima-

cat de animale; că cerul viermilor n'are viaţă veşnică; că viaţa veşnică are probabil numai cerul comun al tuturora — că ei au şi băgat de seamă că acela-şi pierduse minţile. A fost, cu multă compătimire, legat, şi trimis la casa de nebuni.

I. L. PERETZ

DIN POVESTIRILE PĂDURII

Nopţi lungi... Nopţi de slihot... vântul vâjâe printre ramurile copacilor. E rece... şi prind poftă de vorbă... vââăj... vââăj... sunt triste vorbele lor căci încă o zi... două... vine ziua judecăţii. Deodată tac şi gândesc cu tristeţe şi cu frica: „Roş Haşana Lailanot, an nou. Vom înverzi? Vom înflori din nou? Vââj... vââj... şi vântul se pleacă din nou şi face să vorbească". Şi un copac mai înalt şi bătrân începe o poveste iar cei din jur se pleacă şi se cutremură de povestirea-i frumoasă, dar de multe ori tristă... „...Povesteau bătrânii codri ai Libanului de strămoşii noştri cei înalţi şi mândri, de faptele lor vitejeşti, de luptele lor cu vânturile năpraznice şi de măreţia templului pe care l-au clădit... Au trecut vremuri bune... şi rele dar povestea îşi deapănă firul căci atâta timp cât ramurile sunt verzi, vântul bate, se trăieşte... şi se povesteşte... Au venit vremuri grele. Duşmanii au cotropit ţara şi cu încetul au doborît falnica podoabă a Libanului. Şi corăbii mari i-au dus departe, să facă noui temple, noii palate, pe cari le-au susţinut pe umerii lor tari.

Dar în nopţi când vântul bătea, îşi aduceau aminte de culmile înalte ale Libanonului şi lacrimi de jale îi înecau... Nu vâjâiau... căci le lipsea coroana şi fără ea erau muţi. Dar sperau într'o vreme când toţi copacii vor reveni pe colinele natale şi în nopţi când vântul adie dinspre mare, îşi vor povesti din vremi de jale şi de bucurii...

Vâjâe vântul, copacii se pleacă şi toţi vor să vorbească deodată. Se deosebesc cu greu vorbele lor, dar cu încetul se aude..

„Povestea mea e nouă... vâj... vâj... nu vă plac povestiri noui? Dar e frumoasă, şi spune de alţi fraţi de-ai noştri cu cari vorbeau în nopţi cu vânt.

A fost o minune? Sau poate nu? Intr'o zi m'am trezit aci cu mulţi tovarăşi şi cu încetul am legat prietenie... Păsările n'au întârziat să vină şi toţi înverzeam, iar ploaia ne spăla la timp... Tinerii veneau şi ne priveau cu mândrie. In ochii lor era dragoste.

In zile călduroase se plimbau printre noi şi îi auzeam vorbind de o viaţă frumoasă laolaltă cu tovarăşii; aşa cum trăim şi noi. Erau prietenii noştri şi ne îndrăgeam.

In fiecare an copii, ne aduceau noui tovarăşi, se cânta şi se juca în jurul nostru. Veselia era mare şi aşa familia noastră se mărea. Am căpătat un nume drag: „Pădure".

...Vântul suflă mai tare, copacii se sbat şi se pleacă, dar povestea continuă.

...Ploile de iarnă încetaseră, eram cu toţi învesmântaţi coroana era verde, De departe se vedea satul şi prietenii noştri muncind pe câmpii... Intr'o noapte de acestea vântul adia încet şi noi ne şopteam câte ceva unul altuia Dar deodată totul se luminează, tot... Ce frumos am văzut atunci cerul... satul...

A doua noapte când m'am sculat dintr'un somn greu, tovarăşii mei nu mai erau; le lipsea glasul...

Am aflat pe urmă; prietenii noştri cu un tremur în glas vorbeau...: Duşmanii ne-au ars pădurea... vor să ne gonească, dar aci am venit să clădim... altă pădure mai mare vom sădi... şi au sădit...... E povestea voastră fraţilor şi am vrut să v'o povestesc.

BENŢION TD.

---

tizării. L-am legat sufleteşte şi de realitatea mizeră galutiană.

Am fost primii cari am educat împreună tineretul studios şi tineretul muncitor. Mişcarea noastră a transformat tineretul într'un factor al reclădirii patriei evreeşti. Atât în zile grele cât şi în cele bune, am rămas credincioşi idealului nostru. N'am pierdut niciodată speranţa într'un viitor mai bun al omenirii.

Nu am soluţionat încă toate problemele. Cele şase Kibutzim create de noi, sunt consecinţa firească a mişcării şi ele desvălue forţa noastră. In vederea soluţionării acestor probleme, participă cele două părţi ale mişcării: cea educativă şi cea realizatoare. Cooperarea generaţiilor este imperativul unei mişcări cu misiuni istorice. Mişcarea Haschomer Hatzair — şi cea din Eretz — este un lanţ neîntrerupt de generaţii cu o legătură strânsă şi indestructibilă între ele.

Realizare proprie este obligaţia principală a mişcării halutziene. N'a trecut mult dela înfiinţarea mişcării şi s'a creat prima Kvuţa — Tel-Amal. Prin realizare am înţeles: ridicarea unui colectiv muncitor, bazat pe comunitate de creaţie şi gândire şi care formează un nucleu viu de viaţă în sluja operei noastre. De aceea, misiunea halutziană nu se închee prin intrarea în Kibutz, ci abia de acum începe.

Opera Kibutziană este încă la începutul drumului. Multe sunt îndatoririle pe cari viaţa i le pune în sarcină. Fundamentul său e omul, gata să îndeplinească aceste îndatoriri, care crede şi cunoaşte justeţea acestui drum. Spre un astfel de om am tins în educaţia noastră.

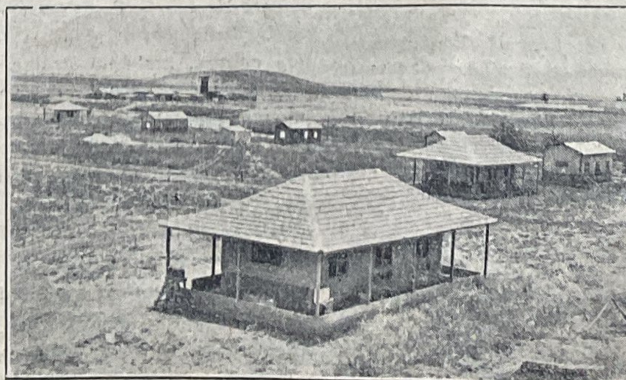
Mişcarea noastră a conceput Kibutzul şomrian ca un cadru al realizării sale. Dela înfiinţare, a ridicat cinci Kibutzim, dintre cari două colonizate: Tel-Amal, Ilon şi trei în colonii: Rischon Leţion, Hedera şi Petah Tikva. Două Kibutzim s'au ridicat în timpul alialei a V-a, iar trei în timpul turburărilor.

Kibutzul Tel Amal a fost primul colonizat în timpul turburărilor, la Bet Schan, iar Kibutz „Bet" a creat sora Haniţei; Ilon, în Galileea apuseană. El s'a unit cu Kibutzim galutiene, stabilind astfel legătura între tineretul din patrie şi cel din afară.

In Eretz se duce o luptă aprigă pentru dominarea ischuvului evreesc. Fascismul evreesc este sprijinit, pe faţă sau pe ascuns. Nu mai puţin grea este lupta pentru tineret. Mişcarea noastră va contina să dea tineretului, adevărul s'onist şi progresist şi să-l educe în acest spirit.

Jubileul nostru nu-l vom serba în cântece şi veselie numai. Vom păşi înainte cu lozinca: de a mări şi a fortifica opera noastră.

HAIM — Tel Aviv

Uu aspect al coloniei Nir David (Tel Amal)

OPERA DE COLONIZARE DIN ERETZ

In 1908, când Organizația Sionistă a trecut la o activitate sistematică de colonizare în Eretz Israel, trecuseră de-acum 26 de ani dela înființarea primei colonii evreești agricole (1882) și 38 de ani de la înființarea școalei agricole dela Mikve-Israel. In acest an existau în Eretz 30 de sate evreești (dintre cari 13 în Iudeea, 5 în Schomron și 12 în Galil).

Se găseau atunci în posesia evreilor 320.000 dunami, dintre cari 50.000 cu viță de vie și curmali, iar 100.000 cu cereale. Populația evreească era de vreo 60.000 de locuitori, dintre cari 7.000 trăiau la sat iar 53.000 în orașele Ierusalim, Iaffa, Haifa, Tiberias și Safed. Organizația care a ajutat în cea mai mare parte în opera colonizatorică a fost I. C. A. (Jewish Colonisation Association).

De atunci opera de colonizare a devenit fundamentul întregii opere de reclădire a căminului național.

Cele mai importante faze prin care a trecut colonizarea în Eretz sunt:

PRIMA EPOCA: (1908—1914). PREGATIRILE DE COLONIZARE

La al 8-lea congres mondial sionist de la Haga, in 1907, s'a hotărît inaugurarea nouei epoci de colonizare a Eretzului. Aceasta a fost victoria sioniștilor „practici", cum erau ei numiți în congres, spre deosebire de ceilalți cari propovăduiau orice abținere dela vreo activitate practică, până a nu se fi dat vreo chartă sau vreun alt act. In 1908, la Berlin, se hotărăște înființarea Oficiului Palestinean, cum se numea reprezentanța Organizației Sioniste în Palestina. Scopul său a fost cercetarea căilor de colonizare sionistă și trecerea imediată la realizare concretă. In 1908, el își începe activitatea în Palestina. Dar, Organizația Sionistă era lipsită — pentru a începe opera colonizatorică — de cele trei elemente principale: 1) capital de colonizare; 2) material uman și 3) o tradiție agricolă.

Keren Kayemet Leisrael (Fondul național evreesc) avea să devină instrumentul cu care să se cumpere pământ și să se clădească locuințe. In acelaș timp însă nu erau destule brațe de muncă, nici capitaliști. In primii șase ani de activitate ai Oficiului Palestinian, s'au atins următoarele țeluri:

1) Crearea de muncitori agricoli. *In posesia lui Keren Kayemet se găseau de câțiva ani pământuri ca: Chulda, Kineret, Ben Schemen. S'au ridicat trei ferme agricole pentru instruirea muncitorilor evrei în vederea muncii agricole.*

2) Alegerea unor forme potrivite de colonizare. *S'a ajuns la crearea de gospodării mixte cari sunt mai potrivite condițiunilor țării.*

3) Mobilizarea capitalului în Eretz Israel. *Prin Palestine Land Development Company, Oficiul Palestinian a organizat grupuri de capitaliști în străinătate, cari și-au investit capitaluri în cumpărări de pământ și plantații. Astfel s'au înființat câteva colonii cari au dat de lucru multor muncitori.*

Odată cu izbucnirea războiului mondial din 1914, s'a încheiat prima epocă de colonizare.

A DOUA EPOCA: EPOCA EMEK-IZREEL-ULUI (1921—1929)

In 1920, a fost creat Keren Hayesod, instrumentul financiar central al reclădirii Eretzului. De acum înainte, Keren Kayemet avea ca scop cumpărarea de pământ, iar Keren Hayesod, procurarea de mijloace și inventar necesar pentru prelucrarea lui.

Când în 1921, Keren Kayemet a răscumpărat cea mai mare parte a Emek-Izreel-ului, a început Keren Hayesod o asiduă activitate de colonizare. In 1920—21, au fost ridicate pe aceste terenuri primele colonii: Ein-Charod, Nahalal, Bet-Alfa, Kfar Ieheskil, etc. In 1925 s'au înființat: Iagur, Kfar Ghideon, Mizrah, Kfar Gun, etc.

In cei 9 ani (1921—1929), mare parte din Emek Izreel a fost colonizat de către Keren Hayesod. S'au ridicat 24 de colonii, pe o întindere de 150.000 dunami. De asemeni, Keren Hayesod a sprijinit coloniile dinainte de războiu: Dagania, Merhavia, Ben Schemen, etc.

In acești ani, Keren Hayesod sprijini pe imigranții claselor mijlocii. Dela 1930, Keren Hayesod a început să se ocupe de consolidarea coloniilor existente. Din lipsă de bani el nu a putut înființa colonii noui.

A TREIA EPOCA: EMEK CHEFER ȘI ECONOMIA INTENSIVA (1930—1936)

La începutul acestei epoci, în 1930, Keren Kayemet răscumpără Vaadi Chawaret (Emek Chefer). In această epocă începe o plantare intensivă de portocali. In 1935, se așează mii de familii pe aceste pământuri și se îndeletnicesc mai cu seamă cu fructele citrice. Au început să-și clădească gospodăriile lor cu ajutorul diferitelor instituții financiare, cu speranța că fondurile de colonizare le vor veni în ajutor. După ce a sfârșit Keren Hayesod cu consolidarea vechilor colonii, a trecut apoi la ajutorarea acestor noui coloniști. La al 19-lea Congres Sionist dela Lucerna, s'a hotărît stabilizarea a 2.300 de familii (745 din Emek Chefer).

In 1936 s'a înființat societatea pentru colonizarea agricolă (PASA: Palestine Agricultural Settement Association Ltd.) al cărei scop fu cooptarea capitalului privat în opera de colonizare.

EPOCA ACTUALA (A PATRA): NOUA COLONIZARE

Imprejurările au determinat Keren Hayesod-ul să treacă la noui opere de colonizare, înainte de a fi isprăvit toate acțiunile sale anterioare. Izbucnirea evenimentelor sângeroase și situația politică au impus o rapidă activitate colonizatorică. Pământurile din Bet-Schaan, Galil și Emek Hayarden trebuiau colonizate. Incepe celebra colonizare a „turnului și a zidului" Prima colonie „a turnului și a zidului" din timpul turburărilor a fost Tel-Amal din Kibutz-Artzi Haschomer-Hatzair, care s'a colonizat în Bet-Schaan.

In timpul turburărilor, au fost colonizate cu ajutorul Keren Kayemet-ului și Keren Hayesod-ului, peste 55 de colonii. Un lanț întreg de colonii, care a costat însă și jertfe omenești.

Izbucnirea războiului actual n'a întrerupt deloc activitatea de colonizare. Nu de mult a fost colonizat Kibutz Zebulon (Haschomer Hatzair), primul Kibutz ce se colonizează în mod normal — în urma încetării turburărilor — fără zid și fără turn.

H. K.

TIPOGRAFIA mișcării Haschomer Hatzair in Eretz

S'a cumpărat o tipografie a mișcării, în valoare de 800 L. P. Ea conține: un linotype, câteva mașini plane și 2.000 kg. litere ebraice, arabe și străine. Mai e nevoe de investit 200 L. P. pentru înoirea inventarului. Deocamdată vor lucra numai 4—5 lucrători, dar peste puțin timp numărul lor se va mări. Toți lucrătorii vor fi din Kibutzim ale noastre. Odată cu instalarea tipografiei, se va mări și căminul mișcării dela Merhavia.

Trebue de menținat faptul că de ani de zile, se urmărea cumpărarea unei tipografii. Această realizare deschide uriașe posibilități de activitate pe tărâmul editării de broșuri și cărți.

E C O U R I

După ce secase și dispăruse de câteva luni, „Haiarden"-ul revizionist s'a revărsat din nou. De data aceasta și-a abătut valurile sale turburi asupra mișcării noastre. In cele patru pagini ale ziarului, trei articole mari au fost consacrate lui Haschomer Hatzair; un fel de culegere a tuturor prostiilor, calomniilor, denaturărilor și învinuirilor josnice pe cari le-a debitat careva vreodată la adresa mișcării noastre. Nimic n'au reînoit, dar nici n'au scăpat nimic din vedere revizioniștii.

Nu intenționăm să discutăm cu ei, nici să le răspundem la acuzațiile și învinuirile lor. Ei sunt lipsiți de acea autoritate sionistă și morală care să ne oblige cu vreun răspuns la ceeace ei spun sau scriu. Nici nivelul, nici felul discuției nu permit ca cineva să fie cu ei chiar în relațiuni de luptă. E o lepră pe corpul poporului evreu și cine ține la suflet și la onoare, se va îndepărta de ea.

Căci cum să discutăm cu ei? Să căutăm la ei logică? Sinceritate? Lealitate în apreciere? Atitudine de stimă față de o mișcare și opera ei? Oare vom încerca să arătăm comicul și caraghioslâcul din îngâmfarea lor prostească, minciuna și înșelăciunea în tot ce iese din gura sau de sub condeiul lor, învinuiri provocatoare în fiecare din acuzațiile lor?

Doar nici un om serios nu dă atenție la pălăvrăgeala lor, suntem chiar siguri că ei înșiși sunt convinși de aceasta. Acuzațiile lor anoste și mincinoase, trimise la adresa noastră, n'au avut intenția de a îndrepta ceva. Acest atac nu este îndreptat în spre interior, adică în ulița evreească și în mișcarea sionistă. Populația evreească și mișcarea cunosc pe Haschomer Hatzair, nu din fițuicile provocatoare ale betariștilor, ci din operile sale de educație, din hachșara și alia, viața publică din Eretz Israel și din mișcarea sionistă.

Și cel ce cunoaște mișcarea și opera noastră, va respinge cu dispreț, valurile de venin și discordie pe cari „Haiardenul" revizionist le-a revărsat.

Dar, și cealaltă intenție a lor, de a ne ponegri în ochii autorităților, de a ne defăima și prin aceasta poate de a lovi în mișcarea noastră și în opera ei — chiar și această „intenție cinstită" va rămâne o iluzie deșartă.

Posibil că se va speria careva dintr'un orășel îndepărtat de provincie și va pricinui oarecari neplăceri vreunei secțiuni sau vreunui membru al mișcării. Organul betarist intenționase desigur mai mult decât aceasta, din moment ce ne consacrase majoritatea spațiului său din numărul apărut după o pauză atât de îndelungată.

Toate aceste încercări vor fi însă în zadar.

Haschomer Hatzair nu are nevoe să se apere față de acuzațiile revizioniștilor. In afară de Rusia Sovietică, unde el este interzis caşi întreaga mișcare sionistă, Haschomer Hatzair este recunoscut și activează în peste douăzeci de țări, în toate părțile lumii unde se găsește vreo așezare evreească mai importantă.

Intr'adevăr, Haschomer Hatzair nu se poate mândri că are la activul său ațâțări huliganice, devastări de sedii sioniste, atacuri banditești asupra schlihimilor, fondurilor și instituțiilor sioniste și alte „fapte bune" asemănătoare, pe cari le-a monopolizat Betarul. In locul acestora, Haschomer Hatzair are la activul său alte fapte, poate mai modeste, dar în orice caz nu mai puțin valoroase: 40 de Kibutzim în satele și orașele din Eretz Israel; 23 de așezări autonome de colonizare agricolă; o rețea întinsă de instituții culturale și educative pentru cei 5.500 de membri și cei 1000 de copii ce se află în aceste Kibutzim; editări de reviste și cărți ebraice; un loc de frunte în activitatea pentru Fondul Național Evreesc, în hachșara, alia și în toate celelalte acțiuni sioniste.

Dar, presupunând că uneltirile puse la cale de patronii foii betariste ar fi reușit pentru un moment și Haschomer Hatzair ar fi avut nevoe de un sprijin public și moral pentru a se apăra față de acuzațiile revizoniste — oare nu știu provocatorii că Haschomer Hatzair este o parte integrantă a mișcării sioniste, recunoscută de toate popoarele și de toate guvernele, printre cari se găsește și guvernul acestei țări?

Oare ei nu știu că membrii mișcării noastre poartă peste tot sarcina acțiunii practice sioniste, că reprezentanții mișcării noastre participă în toate instituțiile sioniste, începând dela forurile superioare dela Londra și Ierusalim și terminând cu forurile organizațiilor din fiece țară și localitate și că nu se poate lovi în Haschomer Hatzair fără a lovi în întreaga activitate sionistă concretă: pe tărâmul educativ, hachșara, alia, activitatea pentru fonduri în Galut, în opera colonizatorică din Eretz, atât în viața publică din Eretz cât și în lupta pentru forma și conținutul vieții a masselor și a tineretului evreu din Galut?

Dar, o știu ei foarte bine. Și chiar aceasta le-a fost intenția: de a lovi într'una din arterele mișcării sioniste și prin aceasta în întreaga mișcare și activitate sionistă.

In zadar sunt toate aceste manopere denunțătoare. In zadar toate calomniile și injuriile. Asupra învinuirilor și acuzațiilor lor mârșave, nici nu ne vom opri mai mult. Cu toată vrerea noastră de a nu întrebuința expresii tari la adresa insultătorilor, parcă singur vine să-și spună și el cuvântul său, proverbul popular:

Câinii latră, caravana trece.

In țările arabe

Acordul comercial cu Siria

Tratatul de pace care a adus împărțirea imperiului otoman, s'a străduit să mențină unitatea generală și într'o anumită măsură libertatea comerțului. Când guvernul mandatar a avut să stabilească — în 1925 — frontieră vamală între Eretz Israel și Siria, s'au opus industriașii evrei cari erau interesați într'o piață siriană largă. Proectul a fost atunci amânat. Intre timp, s'a desvoltat în Siria o industrie concurentă, iar relațiile comerțului liber s'au desvoltat în detrimentul Eretzului. Deficitul balanței comerciale din ultimii 10 ani atinge aproximativ cifra de 8 milioane L. P. De altfel, au intrat mulți bani în Siria de pe urma cumpărării de pământuri din Emek și Galil dela latifundiarii sirieni, în urma salariilor și a cheltuelilor turiștilor. O mare parte a capitalului ce iese, este evreesc (se apreciază partea evreească la deficitul comercial pe anul 1937, la 60%).

In anii tulburărilor, importul sirian a venit să umple golul creat între Ischuvul evreesc și cel arab. Legumele și ouăle siriene au luat locul producției felahului pe piața evreească, iar cimentul și alte produse industriale au luat locul lui „Nescher", etc., în construcția și industria arabă. E posibil ca frontiera vamală să ducă la unificarea economiei Eretzului.

Multe cauze contribue la posibilitatea concurenței siriene. Siria este mult mai bogată în apă decât Eretzul. In Libanul apusean cad 1000 m³ de apă pe an. Multe râuri udă grădinile de zarzavaturi. Până și salariul în agricultură este mult mai scoborât decât în satele arabe din Eretz. Mai cu seamă se remarcă deosebirea în felul de viață și în condițiunile de muncă în industrie. Mare parte din produsele ce concurează cu producția palestineană vine din industria casnică ce lucrează în condițiuni grele. In exportul Eretzului în Siria, mai mare parte este a agriculturii și industriei arabe (72% în 1937): săpun, piei, etc. Pentru anumite produse industriale evreești (untdelemn, dulciuri, orez prelucrat, fire de tors) piața siriană este de mare importanță.

Alia-ua evreească a vărsat milioane de lire, nu numai în economia palestineană, ci — direct sau indirect — și în țările vecine. Deficitul balanței comerciale a Eretzului cu 6 țări răsăritene, a fost în 1937 de 1¾ milion L. P. Raportul între import și export dintre Eretz și Irak a fost în 1937 de 1 : 15 în favoarea Irakului. Eretz Israel este cel mai bun cumpărător din țările orientale. Dar acest fapt n'a determinat nici-o apropiere, mai cu seamă când raporturile între evrei și arabi în economie ca și în politică — au fost bazate mai mult pe concurență decât pe colaborare în lucru. Posibil ca războiul, care este în genere un factor important pentru desvoltarea țărilor coloniale și a industriei lor, va mări dependența reciprocă între țările orientale și Eretz Israel.

INTRE COMERCIANT ȘI PRODUCĂTOR

Puțin câte puțin, zidul ce despărțea cele două popoare dispare și se pot constata — cu oarecare prudență — anumite schimbări. După ce a dispărut presiunea teroarei care a consolidat toată populația arabă într'un singur corp, au început să iasă la iveală contradicțiile din sânul ei. Problema raporturilor comerciale cu Siria a dat naștere la discuții în cercurile economice arabe. Pe de-oparte, marii comercianți, a căror îndeletnicire principală constă în importul produselor agricole din țările vecine și cari sunt interesați în prețuri ieftine de cumpărare, au cerut ca starea comerțului liber să existe și mai departe; biroul comercial arab din Ierusalim a cerut un regim comercial liber cu toate țările arabe. Pe de-altă parte, cercurile producătoare — ca grădinari și cizmari — ce sufereau de pe urma concurenței siriene, și-au manifestat bucuria față de acest acord proteguitor pentru ei.

Importul sirian, care constitue marea majoritate a întregului import din țările vecine, a pus economia arabă în dilema: sau să coopereze cu Ischuvul evreesc pentru desvoltarea forțelor productive ale Eretzului, sau să rămână mai departe o ramură săracă a economiei siriene. Nu se va găsi ușor soluția.

Ideea pan-arabă reflectă, din punct de vedere economic, mai cu seamă interesele comerciale din pătura dominantă arabă, interese ce necesită un spațiu larg.

SCAUTINGUL ȘI MIȘCAREA DE TINERET

Mișcarea de tineret a însemnat o expresie a revoltei tineretului împotriva formelor de viață, în care îi era dat să trăiască, nepotrivite cu sufletul său. Dându-și seama că reprezintă o lume pentru sine, o lume cu totul aparte de lumea celor maturi, tineretul a întreprins plăsmuirea unor noui forme de viață, proprii și potrivite sufletului tineresc. La început a fost negarea, fuga de viață pe care o duceau cei maturi, apoi a venit căutarea de drumuri noui. Tineretul a devenit o problemă. Căuta și se căutau pentru el conținut și formă nouă.

Și, iată că din bogata experiență a propriei sale vieți, un lord englez, Baden Powell, a găsit conținutul și forma. Skautingul lui Baden Powell a fost o revelație și o revoluție în mișcarea de tineret. Scopul Skautingului este de a educa un tânăr sănătos trupește și sufletește, de a forma la tânăr un caracter sănătos, de om care știe să se ajute singur în orice împrejurare și care știe să ajute și pe aproapele său. Viața sănătoasă în mijlocul naturii, o întreagă tehnică de stăpânire cu ușurință a acestei naturi, camaraderia și ajutorul reciproc, o nouă formă și un nou stil al organizării vieții în comun — toate acestea constituiau la un loc mijloacele educative ale skautingului, noua formă de viață a tineretului.

Nu e surprinzător faptul că skuatingul a avut imediat o atât de mare răspândire, fiind adaptat peste tot, acolo unde exista voința de a ridica o generație nouă și sănătoasă.

Haschomer Hatzair, mișcarea tineretului evreu, născut în atmosfera de romantism și de luptă dinaintea războiului mondial, a devenit dela primii săi pași o mișcare de skauți.

Și apariția aceasta se explică foarte ușor. Mai mult decât tineretul oricărui popor, tineretul evreu avea nevoie de un nou stil de viață. Tineretul care s'a ridicat contra galutului, contra ghettoului lipsit de aer proaspăt, tineretul care nega viața părinților săi, a găsit în skauting noua formă de viață pe care o căuta. Și astfel „cercurile culturale" ale elevilor evrei, cadre de discuție abstractă și izolată de viață, devin peste noapte „gdudim de țofim", grupe de skauți. Țofiutul — skautingul — devine stilul de viață al mișcării Haschomer Hatzair.

Și că țofiutul devine conținutul adevărat al vieții mișcării, ne dovedește modul în care a fost formulată atunci, misiunea lui Haschomer Hatzair:

„Misiunea lui Haschomer Hatzair e de „a crește o generație de tineri evrei cu „statura dreaptă, astfel educați, încât în „orice moment să se poată ajuta pe sine „și să poată ajuta pe aproapele lor. Cultivând în rândurile sale simțul disciplinei, dând generației tinere cunoștințele „concrete ale vieții zilnice, trezind în inima sa sentimentele principiilor de

Comerciantul arab este forţa principală interesată în unire, nu numai din punct de vedere ideologic şi abstract.

Există în Eretz tendinţa de concentrare în capitalul comercial. Această tendinţă a fost satisfăcută înainte de războiu prin legătura vie cu Orientul, cu marea necesitate a instituţiilor religioase, a pelerinilor şi a excursioniştilor şi s'a accentuat şi mai mult după războiu, prin alia-ua evreească. Influenţa acelui capital în politica arabă, în măsura în care ea ţine seamă de interese izolate cari nu sunt în spiritul social-economic general al clasei conducătoare, este mai mare decât a oricărei alte ramuri economice mai puţin desvoltate şi concentrate.

Contradicţia între comerciant şi producător a existat şi în timp ce micii plantatori din regiunea Ramala s'au plâns guvernului de faptele marilor comercianţi de fructe, cari îi nedreptăţesc în exportul citricelor. Scrisoarea unui felah către „Hakikat Al Amar" (ziarul Histadrutului scos în limba arabă) este o dovadă în plus că boicotul anti-evreesc contribue şi el la coborîrea preţurilor produselor felahului, din cauza îndepărtării cumpărătorului evreu dela contactul direct cu el. Această îndepărtare măreşte însă câştigul comerciantului, care poate, cu toate acestea, să vândă pe ocolite — cu preţ ridicat — produsele felahului, pe piaţa evreească.

IN DJEZIRA SUPERIOARA

Colţul nord-est al Siriei, Djezira „superioară", este o mărturie clară a posibilităţilor uriaşe de colonizare ce există în ţările Orientului. Această regiune, în care unii cercetători cred a fi găsit raiul legendar şi în care califul Harun-Al-Raşid îşi stabilise capitala sa minunată — a fost înaintea războiului precedent foarte puţin populată; trăiau aici mai ales nomazi. Cu toate acestea, pământul este negru, apă se găseşte din belşug şi înlocuirea regimului politic — regimul francez — a produs o mare schimbare. Refugiaţii din ţările vecine s'au îndreptat în spre protectoratul francez: curzi, armeni, vreo 1000 de evrei din Turcia şi câteva mii de irakezi din Irak. Triburile de beduini, cari îşi câştigau existenţa fiind călăuze de caravane, crescători de cămile, au sărăcit şi au cerut să fie colonizaţi. După statistica din Siria s'au găsit în Djezira, în anul 1934, 65.000 de locuitori, iar în 1938 a atins numărul lor 120.000 de suflete. Sate de câte 5—6000 de locuitori, ca Chamişeli, au crescut în anii de după războiu, prin desvoltarea comerţului şi a căutării de petrol, devenind oraşe de câte 18—20.000 de locuitori. Aşezarea Asirienilor de către „comisia de epitropi" din partea Societăţii Naţiunilor, a fost un factor important pentru desvoltarea ţării şi asanarea de mlaştini. Au fost ridicate 16 aşezări mari. Mari terenuri au fost prelucrate cu maşini agricole. Se spune că mai există în Djezira încă destul teren de prelucrat care nu este încă exploatat, având aceeaşi suprafaţă ca terenul prelucrat din Eretz Israel. Recolta grânelor din 1934—1937 a crescut dela 15.000 la 85.000 tone.

In lunile de miere ale acordului franco-sirian, francezii au început să predea frânele cârmuirii oamenilor din Damasc cari au comis multe greşeli. In loc de a desvolta ţara, de a se îngriji de educaţie şi sănătate, au găsit necesar să-şi asigure întâi stăpânirea lor, schimbând funcţionarii cu oamenii partidului lor. Politica lor era ca şi o politică colonială în miniatură, bazată pe „divide et impera", pe aţâţarea musulmanilor împotriva creştinilor. Această politică a reuşit să unească împotriva lor pe duşmanii tradiţionali — pe curzi şi pe armeni.

Din diferite motive s'a creat mişcarea izolaţionistă: voinţa şeicilor, nobililor şi preoţilor locali de a stăpâni singuri, fără a se supune guvernului central din Damasc; antagonismul musulman-creştin, antagonismul curdo-arab.

Funcţionarii francezi au încurajat mişcarea izolaţionistă, mai întâi, pentru a enerva guvernul L. Blum, iar pe urmă, în conformitate cu noua politică a guvernului Daladier. Nici propaganda turcă şi irakeză n'a încetat în regiunea importantă prin calea ferată (Turcia-Irak) şi prin petrolul care se găseşte în câteva locuri.

In câteva rânduri funcţionarii sirieni au fost goniţi, steagul negru-alb-albastru sirian a fost ars, iar steagul djeziran pus în locul lui: cel francez tricolor cu un soare şi spice în mijloc, până la împărţirea Siriei, când Djezira a fost pusă iar sub supravegherea directă a Franţei. Generalul Weygand, comandantul armatei franceze din Orient a dat asigurări în privinţa apărării şi securităţii complete. Senatorii din „comisia pentru Marea Mediterană" au proclamat Djezira ca „fiica Franţei".

La alegerile pentru „sfatul regional" (8 aleşi, 4 numiţi) au fost aleşi nobilii din toate comunităţile, dela izolaţionişti până la partizanii unirii. Printre cei numiţi se găseşte şi un evreu, numit de presa siriană „domnul Musa".

I. WASCHITZ

„morală şi iubire pentru popor, Haschomer Hatzair crează tineri puternici şi „voinici la suflet şi trup".

Deci, pornirea de redeşteptare naţională a tineretului evreu, pornire a cărei expresie în viaţă a fost Haschomer Hatzair, a fost cea care a făcut ca mişcarea să găsească dintru început drumul spre ţofiut. Şi într'adevăr, ţofiutul s'a dovedit imediat a fi cea mai bună cale pentru răsădirea în inima tânărului, de sentimente naţionale, de legături strânse cu poporul şi cu lupta sa. Iubirea de popor şi dorul de patrie nu pot fi trezite prin „imperative categorice", sau prin discuţii îndelungate. Ţofiutul impune dintru început schomerului o serie de datorii: datoria de a cunoaşte limba renaşterii poporului său, datoria de a lucra pentru K. K. L. etc.

In acelaş timp, Haschomer Hatzair a găsit în skauting elemente de educaţie morală şi socială cari dela început i-au fost apropiate: Educaţia de kvuţa, grupul restrâns de vreo 8 tineri cari duc viaţa lor în comun, ajutorul reciproc, desvoltarea simţului de răspundere socială — acestea au fost elemente de educaţie socială cari au contribuit în aceiaş măsură la apropierea de skauting. Kvuţaua a fost dintotdeauna baza educaţiei noastre. Am creat prin kvuţa o a 2-a familie, cu un conţinut bogat de viaţă, adevărat cadru de educaţie şi de îngrijire sufletească.

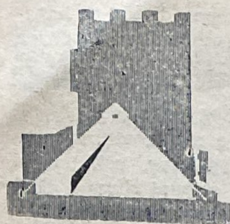
Dar, mai presus de toate, skautingul s'a impus mişcării tineretului evreu, pentrucă el este într'adevăr metoda cea mai potrivită necesităţilor sufleteşti ale tânărului.

Skautingul s'a impus, pentrucă ţine seama de structura sufletească a tânărului; pentrucă vede în viaţa tânărului nu o anticameră, o pregătire pentru viaţa omului matur, ci o lume pentru sine, o lume independentă. Baden Powell, lordul englez, a înţeles că tineretul trebuie să ducă o viaţă proprie. El a pus, la baza educaţiei, puternice elemente de imaginaţie, creaţiune independentă şi dinamică — elemente de activism şi aceste elemente sunt cele de cari are nevoe un tânăr. Mai ales tânărul care a păşit în vârsta pubertăţii — a neliniştilor sufleteşti; pentru el skautingul înseamnă preocupări sănătoase, posibilitate de sublimare a nouilor energii psihice născute în el.

Pentru tânărul evreu, ameninţat de degenerarea trupească şi sufletească pe care o aduce cu sine viaţa de galut, activismul acesta capătă o dublă însemnătate. Şi Haschomer Hatzair a ştiut să-şi însuşească acest conţinut nou al mişcării de tineret.

Viaţa în mijlocul naturii, în tiulim (excursii) şi mahnot (tabere), cunoaşterea naturii, orientarea şi activitatea în sânul ei, obişnuinţa de a te ajuta singur în orice împrejurări, toate acestea au format generaţii de tineri apţi de a lupta pentru un ideal. Turnând stilul şi tehnica skautingului în tiparul specific sufletului unui tânăr evreu, s'au născut forme şi tehnică specifice lui Haschomer Hatzair. Şi cei cari luptă în primele rânduri pe frontul realizărilor noastre din Eretz, se recrutează din aceşti ţofim, care au stat cândva în hakşev (poziţia de drepţi), dintr'un simţ al disciplinei adânc înrădăcinat în suflet, la o odaa (raport) festivă; cari aveau un miktoa ţofeesc (specialitate de skaut), căruia îşi de-

Urmare în pag. 16-a

DE STRAJĂ

IMBUNĂTĂŢIREA SITUAŢIEI ECONOMICE

Ischuvul din Eretz s'a obişnuit, în timpul unei lungi epoci, cu o situaţie ciudată şi anormală: existenţa a două autorităţi separate — economia Eretzului şi guvernul. Până acum existaseră între ele numai relaţii de natură fiscală. Politica „porţii deschise" în comerţul cu ţările vecine, vamă pentru criticele noastre în Anglia şi acumulare de produse în ţară— au fost simptomele unei politici de neimixtiune din partea guvernului în soluţionarea problemelor fundamentale ale economiei palestiniene.

Trebue, deci, salutată cu bucurie schimbarea ce s'a produs în ultimul timp în ceeace ce priveşte atitudinea guvernului. Primele măsuri, ca stabilirea unei frontiere vamale între Eretz şi Siria, regularea prin lege a importului şi însfârşit investirea a mii de lire în lucrări publice şi ajutor social — sunt o mărturie că există în cercurile guvernamentale conştiinţa că el — ca orice alt guvern liberal — are obligaţia de a-şi împlini primele îndatoriri faţă de economia Eretzului.

E posibil că guvernul a păşit pe un drum nou — prin care n'a putut realiza mult până acum, din cauza situaţiei economice grele, ca urmare a restricţiei alia-lei evreeşti şi a crizei economice ce domneşte acum în Eretz. Acum, când contribuabilul britanic este împovorat de cheltuelile enorme ale războiului, guvernul palestinean nu-şi va putea echilibra bugetul decât cu condiţia ca să i se dea un ajutor însemnat în ceeace priveşte economia ţării, singura sursă a veniturilor sale. O economie săracă şi un Ischuv lovit de foame şi de şomaj, nu pot susţine un aparat guvernamental.

Dar, indiferent de cauze, linia tradiţională în politica economică a guvernului a fost înlăturată şi noi trebue să avem grijă ca el să continue pe drumul nou, potrivit necesităţilor cari n'au fost încă satisfăcute. Şi prima problemă care cere o soluţionare grabnică este, fără îndoială, problema economiei citricelor. Un sprijin bănesc dat o singură dată, nu va putea schimba situaţia. Numai printr'o politică economică dirijată cu privire la aranjarea relaţiilor economice cu străinătatea, prin desfiinţarea vămii în Anglia, se va putea ajunge la restabilirea forţei de concurenţă pe piaţă. E dela sine înţeles că numai guvernul poate aduce aceste îmbunătăţiri.

Dar, nici acum ajutorul guvernului numai, nu va putea umple toate golurile din structura noastră economică. Vom comite o greşeală crezând că acest ajutor ia cu ceva din datoria Ischuvului şi a mişcării muncitoreşti în acţiunea de voluntarism şi ajutor reciproc. Trebuesc făcute toate eforturile pentru ca impozitul extraordinar să aibă o reuşită completă. Nu prin fapte izolate, ci prin consolidarea tuturor forţelor se va putea ieşi din criză.

Dar nici o politică înţeleaptă nu se va mulţumi cu apărarea prezentului; pentru că orice stagnare este în fond un regres.

Economia Eretzului a dovedit nu odată că nu are nevoe de pomană, ci de o politică largă, dinamică, cu perspectivă depărtată. Nu ne putem eschiva dela adevărul — şi aceasta nu este numai un punct de vedere subiectiv al mişcării sioniste, că factorii fără de cari nu se poate ajunge la o însănătoşire economică sunt: alia-ua evreească şi imigrarea capitalului evreesc. Nu este adevărat că acum bat la porţile Eretzului emigranţi şi capitalişti cari să nu poată investi banii şi forţa lor constructivă de lucru. Fără această soluţie radicală vom putea poate să ameliorăm puţin situaţia economică de acum, dar nu vom realiza acţiuni mari, cu ajutorul cărora numai se poate fructifica ţara şi se poate păşi cu paşi siguri către viitor.

O SCHIMBARE

De câteva luni suntem martorii unor schimbări radicale cu privire la relaţiunile dintre cele două popoare din Eretz. In epoca turburărilor, s'au obişnuit mulţi să vadă în locuitorii Eretzului două tabere, pe cari duşmănia şi înstrăinarea, le desparte, fără vreo perspectivă de ameliorare a situaţiei. Haschomer Hatzair n'a împărtăşit această părere. Am avertizat pe cei cu îngustime de vedere, pentrucă nu era just să legăm turburările de contradicţiile fundamentale ale intereselor ce despart cele două popoare. Chiar şi în cele mai grele zile am profetizat că va veni ziua când minţile se vor lumina iar duşmănia va dispărea.

Situaţia din ultimile luni adevereşte acest punct de vedere. A fost îndeajuns izbucnirea războiului în Europa, ca populaţia arabă să se descotorisească de aţâţarea duşmănoasă şi să intre iar în relaţiuni cu Ischuvul evreesc. Politica de teroarea a adus arabilor numai dezastru economic şi moral şi o mare deziluzie faţă de conducerea lor politică, răspunzătoare pentru cei patru ani de evenimente sângeroase. Şi iată că acest coşmar a dispărut. Insăşi viaţa s'a revoltat împotriva instigatorilor, economia s'a ridicat împotriva politicii nechibzuite şi dăunătoare.

Situaţia de acum dovedeşte încă odată că spre binele ţării, este nevoe de acţiuni constructive comune ale celor două popoare. Eretzul are nevoe de iniţiativă creatoare, investiţie de capitaluri, alia şi colonizare şi de o desvoltare economică şi culturală vastă. Şi doar poporul evreu nu a venit în Eretz cu intenţii lăturalnice, sau cu gânduri de exploatare, ci pentru desvoltarea şi reclădirea ţării pentru binele celor două popoare. E posibil ca întreaga populaţie arabă şi milioanele de evrei ce vor mai veni aici, să-şi găsească cu toţi patria lui Eretz Israel. Relaţiuni paşnice, înţelegere reciprocă şi coope-

---

(Continuare din pag. 15)

dicau multe din sforţările lor: Urmăritor, semnalizator, bucătar, sanitar, etc.; cari au fost învăţaţi, an de an, la mahnot şi tiulim, să-şi facă singuri ghetele, să se spele regulat pe dinţi, să-şi facă singuri patul, să fie punctuali, să-şi împartă timpul raţional; să cunoască şoaptele pădurii şi urmele animalelor pe cărările munţilor.

Şi destul de curând, skautingul trebuia să devie instrumentul cel mai însemnat de pregătire al viitorului halutz. Din momentul în care Haschomer Hatzair devine mişcarea halutiană, din momentul în care îşi închină tinerii săi luptei „zidului şi turnului" de apărare din Eretz şi se pune problema pregătirii pentru viaţă şi pentru luptă, se găseşte rezolvarea tot în ţofiut: Curajul, voinţa, orientarea rapidă în mediul înconjurător, caracterul neprefăcut şi natural al omului care munceşte şi luptă — toate acestea sunt fructul ţofiutului.

In ultimul timp, s'au făcut primele încercări de adaptare a ţofiutului la pregătirea şomerului pentru Hagana (autoapărarea din Eretz). Desigur, aceste încercări vor trebui să dea roade, pentrucă reuşita şi rezultatele ţofiutului depind de măsura în care el se adaptează la cerinţele reale ale vieţii.

Astăzi, ţofiutul nostru, care nici la început n'a fost o pură copie a formelor şi tehnicei skautingului lui Baden Powell, se prezintă ca o concepţie de viaţă unitară şi generală. O concepţie de viaţă care nu neglijează nicio ramură a vieţii. O concepţie care propovăduieşte iubirea aproapelui şi ajutorul reciproc şi nu uită de periuţa de dinţi; care infiltrează în tânăr simţul desciplinei şi al iubirii de popor şi care îl determină pe acelaş tânăr să înveţe cum se transportă un rănit, fără targă. Şi ţofiutul, deşi realizarea sa cere înfruntarea multor piedici şi greutăţi, rămâne metoda educativă cea mai importantă a mişcării de avantgardă sionistă şi halutziană care este Haschomer Hatzair.

MOŞE G.

rare — sunt astăzi nevoi vitale pentru ambele popoare.

ROLUL NOSTRU

Intr'o asemenea situație de redeșteptare, noi trebue să adâncim conștiința cooperării celor două popoare din Eretz. Din partea evreilor. Agenția Evreească e datoare să ia această inițiativă. Există hotărîri ale ultimului congres sionist cari pun în sarcina Agenției, alcătuirea unei comisiuni de cercetare a problemei arabe pentru a stabili un program de activitate pozitiv. Această comisiune trebue să fie formată din toate grupările interesate într'o activitate constructivă pe acest tărâm, și trebue să-și înceapă imediat lucrul.

E locul alcătuirii unui program concret, care să poată găsi drumul spre colaborare în vederea desvoltării țării și redresării ei economice. Cooperarea în lucru între plantatorii evrei și arabi, stabilită la întrunirea dela Petah-Tikva, merită să se bucure de sprijinul Ischuvului și cere ca toți locuitorii din Eretz să continue să apară unitari față de guvern, în problemele vitale ale economiei palestiniene, mai cu seamă ale economiei citricelor.

Inoirea relațiilor cu Ischuvul arab, nu cade numai în sarcina Agenției Evreești sau a plantatorilor, ci și în cea a tuturor instituțiilor și organizațiilor iar în primul rând Histadrut Haovdim este dator de a găsi calea pentru întreținerea de legături prietenești între muncitorii ambelor popoare. In ultimul timp cercurile de plantatori încearcă să se folosească de muncitorul arab pentru a submina organizarea și salariul muncitorului evreu.

Lupta muncitorului evreu nu este îndreptată împotriva muncitorului arab, ci împotriva plantatorilor renegați. Nu trebue să lăsăm ca încercările de a relua legăturile cu arabii, să fie făcute numai de burghezia evreească. Suntem în drept să întrebăm comitetul executiv al histadrutului, unde este departamentul arab al histadrutului în acest moment, când s'au creat condițiuni prielnice pentru irgun meșutaf (organizare comună) cu muncitorul arab? Problema coborîrii salariului față de urcarea prețurilor articolelor de necesitate, problema legii muncii și relațiile între așezările agricole ale evreilor și arabilor — toate acestea posibilitează desvoltarea unei inițiative creatoare și a unei solidarități între muncitorii ambelor popoare.

SE INTREZARESC PERSPECTIVE

Să nu tragem însă concluzii pripite din această nouă situație, cum că ar exista posibilitatea să ajungem în cel mai scurt timp la un acord politic cu arabii. Un asemenea acord e posibil numai pe baza recunoașterii caracterului bi-național al țării, pe baza unui regim care să asigure egalitate politică între cele două popoare, printre cari și dreptul unei alia și colonizări evreești în limita posibilităților de absorbție economică a țării. Dar, nu vom ajunge dintr'o dată la această situație. Pentru a ajunge la un acord politic, trebue în primul rând să asigurăm o cooperare maximă economică. Așa cum forțele economice au frânt în ultimul timp lanțul evenimentelor și al diferitelor uneltiri politice, tot astfel putem spera că ele vor indica pe viitor drumul spre un acord politic. Interesele vitale ale maselor vor învinge în sfârșit cursele politice pe cari le-au întins dușmanii și instigatorii. Noi ne putem bucura de rezultatele atitudinii curajoase a Ischvului evreesc în anii turburărilor, și cele ale havlagalei (auto-stăpânirii) față de sentimentele de ură și răzbunare. Arabii înțeleg că havlaga-ua nu a fost un rezultat al slăbiciunii, ci al voinței noastre de a vedea viitorul nostru în Eretz într'o viață pașnică și de înțelegere cu ei. Partidul naționaliștilor extremiști din lagărul arab a suferit o înfrângere completă. Majoritatea poporului arab este pregătită sufletește să pășească spre un viitor nou, bazat pe pace și cooperare. Să nu pierdem, deci, ocazia acestei șanse istorice.

R.W.

DIN MIȘCARE

După seminarul cultural și educativ care a avut loc de curând în localitate, odată cu mișcarea din țara întreagă, kenul (secțiunea) din București, a început o epocă nouă, de lărgire și de întărire a kenului.

Inaugurarea epocii noui de lucru, a avut loc printr'o odaa (raport) festivă.

Discuțiile cari au avut loc înainte de această odaa în hevrat habogrim (pătura matură) și în sihat hamenahalim (sfatul conducătorilor), au avut drept scop clarificarea situației kenului și stabilirea liniilor de activitate pentru viitor. Pentru a asigura lucrului un tempo viu, s'a adoptat sistemul epocilor de activitate scurte, cu țeluri precise și concrete.

Prima epocă de activitate a fost o epocă de lărgire a kenului. Kenul așa cum se prezenta el la începutul epocii — în raport cu posibilitățile obiective de lucru și cu bogăția materialului uman — era mult prea restrâns, unitățile sale fiind mai toate în stare embrionară. Kenul număra în total cam 80 de schomrimi. Fiecare din cei ce alcătuiau kenul, și-a dat seama că prima țintă a lucrului trebuie să fie lărgirea cadrelor și răspândirea ideea schomriene în rândurile largi ale tineretului. Au trecut trei săptămâni de activitate intensă pentru lărgirea kenului.

Kenul a încheiat prima epocă de activitate de după seminar printr'un Mifkad (recensământ) festiv, la care întregul ken a putut vedea rezultatele concrete ale lucrului depus.

La mifkad au fost numărați 166 de schomrim. Deci, în trei săptămâni, numărul schomrimilor din ken București s'a dublat. Kenul este împărțit în 3 pături educative. I) Bnei Midbar („Locuitorii deșertului") — vârsta: 9-13 ani) sunt organizați în 2 svatim („triburi") numărând fiecare peste 25 de schomrim. Ei duc o activitate regulată, bazată pe metoda Bnei Midbar, proprie mișcării noastre, și care presupune o organizare și un conținut al lucrului inspirate din timpurile biblice. Se introduce astfel un puternic moment de educație națională și de trezire a legăturii cu trecutul poporului II) Țofimii (skauți), sunt în număr de 85 organizați pe kvuțot (grupuri) de vreo 8 țofim fiecare, formând la un loc gdud hațofim. Duc o activitate culturală intensă, de aprofundare a concepțiilor noastre sioniste și halutziene.

S'a introdus acum metoda de autoconducere, care dă rezultate foarte bune, învățând depe acuma pe țofim cu răspunderea și cu activitatea intensă Gdudul e condus de un Vaad Hapoel (comitet de acțiune), format din 7 țofim. Se va începe acuma o activitate de perfecționare în tehnica țofească (skauting), pe miktoot (specialități). III) Hevrat habogrim (pătura matură) — numără 25 de bogrim și duce o intensă activitate culturală.

Noua epocă de lucru va dura 3 săptămâni și va fi o epocă de consolidare a kenului și de întărire a unităților sale. Prima săptămână va fi consacrată gospodăriei kenului, înfrumusețării și ornamentării odăilor, etc

S'au organizat cursuri de limba ebraică și va fi o acțiune specială de ebraizare a kenului. Fiecare schomer va trebui să aibă un nume ebraic.

Kenul începe noua epocă de lucru, gata fiind pentru realizarea nouilor țeluri propuse, fiecare schomer fiind conștient de faptul că trebue să facă totul pentru progresul kenului, pentru a-l transforma într'un adevărat centru de viață și de activitate al tineretului evreu din București

M. G.

Pentru abonații noștri

Din cauze pur tehnice, s'a întâmplat ca unii domni abonați să nu primească revista noastră. Ii rugăm pe acești domni să ne scuze, și să ne trimeată numărul chitanței, durata abonamentului și adresa exactă spre verificare. Vor primi apoi în mod regulat revista.

30 lei

MÂNTUIREA noastră

Director-Proprietar IANCU GHERSON

Redacţia şi Administraţia: Bucureşti IV, Anton Pan, 9

ABONAMENTE: Un an — 90 lei; 6 luni 50 lei; Străinătate — dublu; Instituţii — 1.000

— —Februarie 1940— —

PREŢUL LEI 8

„TIPARUL ROMÂNESC" S. A. — Bucureşti, Str. Const. Mille Nr. 16